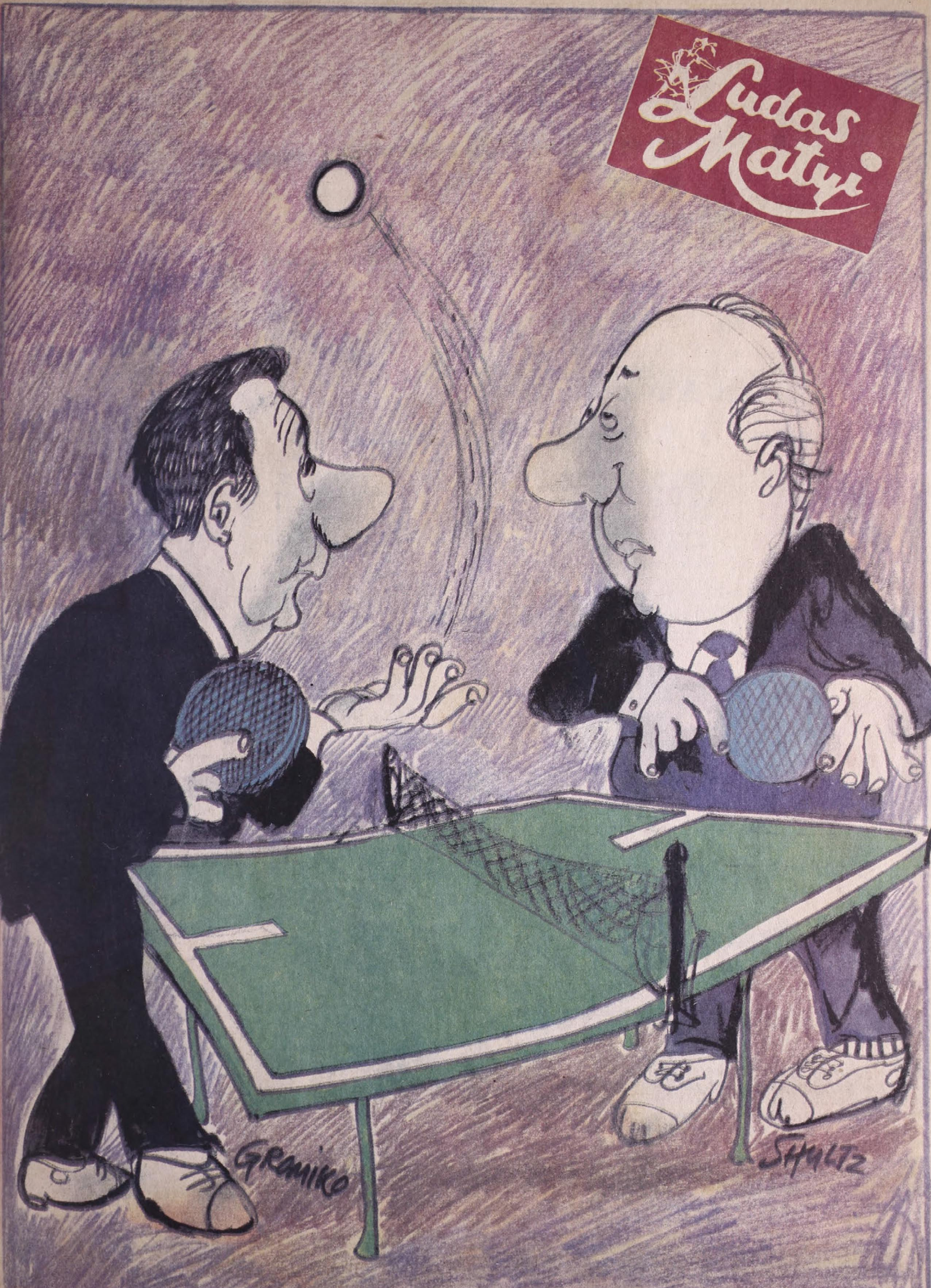
41. ÉVFOLYAM, 2. SZÁM Ára: 3,80 Ft 1985. JANUÁR 9.

ISMÉT A ZÖLD ASZTALNÁL

Gromiko: Kezdjünk új játszmát!

GYÓGYSZERHIÁNY

– Tudtam, hogy előbb-utóbb ránk fanyalodnak . . .

Rémhírek és félhírek

Párizsban alapítványt hozott létre négy szociológus a rémhírek eredetének felkutatására és a lakosság felvilágosítása révén ezek hatástalanítására – jelentette az MTI. A nem rémhír szerint Franciaországban milliók esnek áldozatul a pletykáknak, amelyek közül most a lista élén a patkányt szervírozó kínai vendéglősök, a cukorhiány és a repülő csészealjak állnak.

Nálunk ilyen rémhírkutatásra nincs szükség. Hiszen mostanában kevesebb a rémhír, mint amennyire igény lenne. A megyei tanácselnökök legutóbbi értekezletén jegyezte meg az építésügyi miniszter, hogy bár elterjedt volna egy rémhír, hogy emelik a falazóanyagok árát! A múlt év végefelé ugyanis óriási mennyiségű tégla halmozódott fel: amíg nyáron az építtetők vártak hiába téglára a TÜZÉP-nél, most a kereskedők várnak a vásárlókra. Meg egy rémhírre, ami csak nem akar megszületni.

Működőképes lenne viszont egy „félértesüléseket és csigahíreket vizsgáló alapítvány" (GMK?). Mert ezek aztán bőven teremnek. A félértesülésre példa: „Azt mesélték a közértben, hogy kevesebb lesz a táppénz!" Holott ez megjelent az újságban, a pénzügyminiszter közölte a parlamentben. Persze nem így. Hanem úgy, hogy a táppénz alapja a jövőben a nettó átlagkereset lesz. Nem a bruttó, ami több. Ugyanakkor 30 napon túli megbetegedés és kórházi ápolás esetén növekszik a százalékos mértéke. De hát aki nem olvas újságot, hanem a közértben tájékozódik, csak a lényegbevágó félreértesüléshez jut. A csigahírre pedig jellegzetes példa az e hasábokon már ismertetett eset, amikor Szegeden több, mint egy héten át rémülettel suttogtak egy ámokfutóról, aki pedig, amint azóta már tudjuk, zárt körben tevékenykedett. A közlés csigalassúságát nyilván, szokás szerint, a nyomozás érdekei diktálták. No és a lakosság érdeke???

Egy ilyen félértesülésvizsgáló szervezetnek természetesen főmeg alosztályai lennének. A „Miből?" főosztály „miből telik neki?" „mennyiért jutott hozzá?" alosztályokra tagolódna. A „Honnan tudják?" főosztály pedig azt a rejtélyt próbálná kibogozni, hogyan van az, hogy a bizalmasan kezelt hírek is hamar elterjednek. Legalábbis mindegyik hír fele-harmada, de van amikor a 150 százaléka. Fontos szerep jutna a „sorok között olvasókat vizsgáló" csoportnak. Amikor több lap is kiemelten közölte a legutóbbi táplálkozástudományi konferenciáról egy szakembernek azt a véleményét, amely szerint „téveszme, hogy a húsfogyasztás veszélyes, vitamintartalma miatt igenis nagy szükség van állati eredetű fehérjére" – ezt valaki így kommentálta: „Úgy látszik, hogy azt még sem . . ." Érdekes módon éppen ellenkező reakciót váltott ki az a beszámoló, hogy „amíg a benzinért körülbelül az értékén fizetünk, az energia egyéb formái nem csekély állami támogatást tartalmaznak." Volt, aki ehhez hozzáolvasta egy másik értekezésből, hogy „mérsékelni kell a költségvetési támogatást bizonyos alapvető termékeknél" – majd a kettőből fabrikált egy félhírt.

De hol van mindez az igazi, klasszikus rémhírektől?! Ilyen lenne mi például az, hogy „felemelik a több évtizede 31 forintos napidíjat". De hányan dőlnének be ennek? Akik mégis elhinnék, azoknál viszont ez mindenféle szóbeszédre adna alkalmat. Talán még arra is, hogy „mi történt, csak nem változik a politika?!"

Földi Iván

Autóval a népesedésért!

Népesedési gondjaink megoldásához kitől-kitől ereje, tehetsége szerint várják a segítséget. Nekem csak egy ötletre futja, de tőlem többet aligha várnak már.

Az ötlet viszont nem rossz. Nem szokványos. Mit kisebbítsem? Zseniális.

Népesedésünk elősegítése érdekében több autót kell behozni az országba.

A hatvanas években –, de még a hetvenesek elején is – sok szó esett a tévé otthontartó erejéről. Hogy bámuljuk monoszkóptól monoszkópig, hat ökör sem húzhat el mellőle. Manapság mindinkább a tévé otthonról elűző hatásáról beszélhetünk.

Napjainkban a legnagyobb otthontartó ereje az autónak van. Mert este nyolc után már senki nem kap parkolóhelyet a lakása közelében. Hatszor megkerülheti a háztömböt, míg talpalatnyi helyet lel a kocsijának. Onnan aztán el nem mozdul. mert ha mégis, akkor már csak a bugaci pusztán talál szálláshelyet daruszőrű autójának.

Ha netán halaszthatatlan dolga akad, akkor inkább nekivág gyalog. És ez már egymagában is haszon. A köznek azért, mert nem fogy a benzin, nem avasodik a levegő. Az egyénnek azért, mert a gyaloglás élet, erő, egészség, akár a tej, pláne ha nem emelik az árát.

De ha nem mulaszthatatlan az este nyolc utáni kiruccanás, akkor inkább fészkén marad az autós. És ha már otthon van, és a tévéműsor amúgy is pocsék . . .

Tetszenek már érteni, ugye?

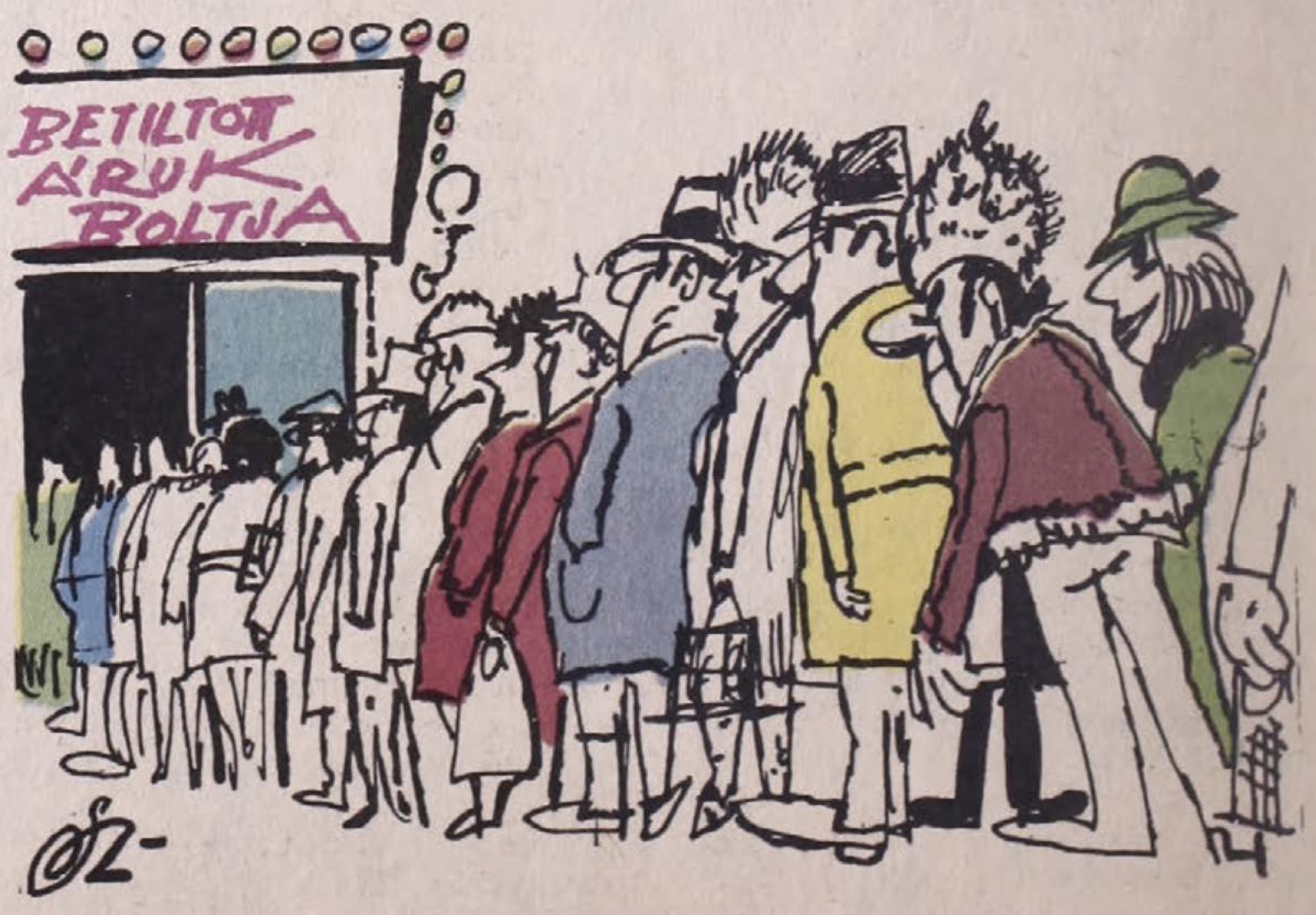
Ezért mondom: népesedésünk érdekében mind több, s több autót hozassunk bé hazánkba!

Ha ez – valami általam ismeretlen ok miatt – mégsem volna lehetséges, van egy pótjavaslatom is:

Tovább kell csökkenteni a parkolási lehetőségeket.

Radványi Barna

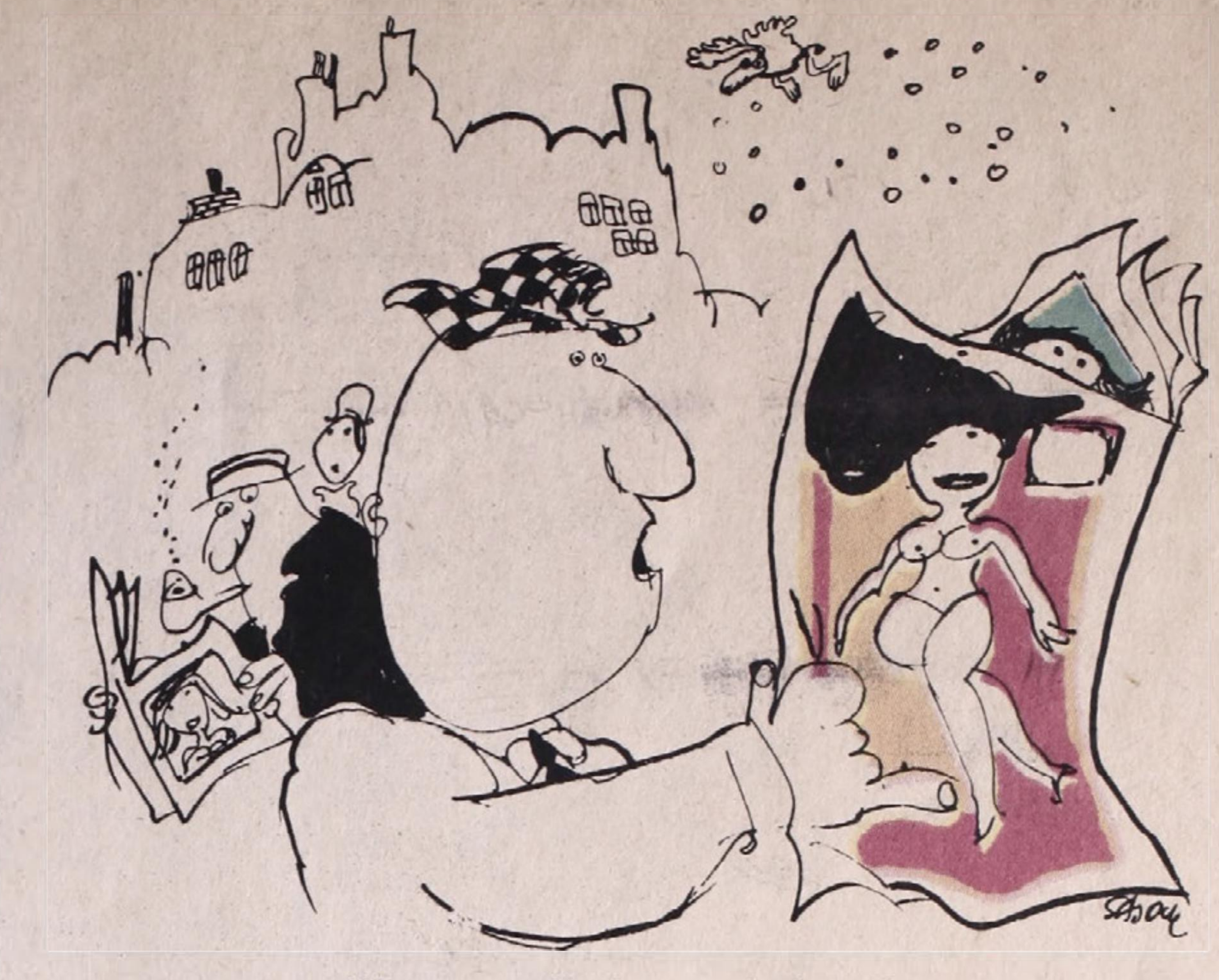
KERMI SZAKÜZLET

Más most...

– És azt is hallottam, hogy a más fontos beosztásba áthelyezett közéleti személyiség a munkaügyi döntőbizottsághoz fordult

– Hát igen, ezek már nem olcsó viccek!

MAGYAR LOMBIKBÉBI

– El tudod képzelni, hogy minálunk egyszerre legyen lombik is, meg a többi hozzá való?!

HÓELTAKARÍTÁS

– Ez butikból van!

BUTIKOK HÁBORÚJA

A háború akkor tört ki, amikor a Galaxis utcában (rövid kis utca Pesten) megnyílt a százötvenharmadik butik.

A hadüzenet nélküli háborút Mars Bolygóné indította el, akinek jól menő butikja volt a Galaxis utca négy szám alatt. Az üzletben legfeljebb két vevő fért el, ha az egyik vevő kiment a boltból. Marsné fogalom volt a szakmában. Nála mindent lehetett kapni: angol felsőrész és alsórész nélküli fürdőruhát, francia világító bugyit, amelyet a hölgyek akkor is megtalálták, ha sötétben vették le. Kapható volt eredeti kelta teveszőr blúz. (Volt egy púpú, volt két púpú, sőt több púpú teveszőrből készült blúz.) Az állandó kuncsaftok kaphattak — a pult alól — finn-ugor szoknyát, kalocsai hímzéssel és kalocsai bokorugró szoknyát finnugor hímzéssel, de lehetett kapni egyszárú eszkimó farmernadrágot is, cipzár helyett hőmérővel.

Mars Bolygóné akkor kezdte el a hadjáratot — miután mindent meggondolt és megfontolt —, amikor a százötvennegyedik butik (Jupiter néven) megnyílt a Galaxis utcában, harminc méterre az ő butikjától és a Jupiter butik kirakatát többen nézegették, mint az övét. A Jupiterben kapható volt holland kaktuszból készült zokni és örökzöld nyakkendő (Made in USA), szaloncukorral díszítve.

— Meg kell semmisíteni a Jupitert! — mondta ellentmodást nem tűrő hangon Mars Bolygóné a nagymamájának, a sógorának és az unokahúgának, vagyis a robotoknak. — Százötvennégy butik túl sok egy utcában.

— Százötvenöt — felelte a nagymama. — Néhány órával ezelőtt ugyanis megnyílt az Uránusz butik.

— Először a Jupitert kell megtámadnunk. Nem tűrhetjük a konkurrenciát. Aztán jöhet a többi is.

— Helyes — mondta a nagymama. — De hogyan? Lézerpisztollyal vagy vízben oldódó, citrom ízű pokolgéppel?

— Jobb ötletem van — válaszolta Marsné. — Meg kell tudnunk, hogy honnan és kik szerzik be a cuccokat. Induljatok! Az adó-vevő készüléket kapcsoljátok be.

A robotok elindultak a Jupiter butik ellen. Mars Bolygóné irányította őket.

— Harminc lépés a mi butikunktól. Megkezdem a visszaszámlálást. Harminc, huszonkilenc, huszonnyolc...

— Ez egy közért!

— Menjetek tovább! Huszonhét, huszonhat, huszonöt...

— Ez egy butik. A neve Vénusz. Tulajdonosa Mosonmagyaróvári Loreley. Valamikor híres tornásznő volt.

— Nem megállni! Tovább! Huszonnégy, huszonhárom...

— Ismét egy butik. Szaturnusz. Nagyon szép kirakata van. Tulajdonosa egy kiöregedett labdarúgó, akinek a felesége ökölvívó edző volt.

— Huszonkettő, huszonegy...

— Butik. A Merkur. A tulajdonost Lófrál Ernőnek hívják. Huszonkét évvel ezelőtt ötödik helyezett volt a kislőcei úttörőolimpián, az árvagyerek kategóriában.

— Gyerünk! Menjetek!

A robotok mentek és harminc lépés után megálltak.

— Itt vagyunk a Jupiter butik előtt.

— Akkor hát támadás!

— Hurrá! — kiáltott Mars Bolygóné sógora és vevőnek álcázva magát, behatolt a butikba. A nagymama és az unokahúg követte. A butikosnőt nem bántották, mert 1950-ben lábtenisz-bajnokságot nyert Helsingörben, és a férje jelenleg nagyhatalmú vezérigazgató. Sikerült viszont elkapniuk a szállítót, egy szakállas férfit, aki éppen alumínium sálat (Made in Japán) és szőrmével bélelt szalmakalapokat (Made in USSR) adott át a butik tulajdonosnőjének.

A szállítót elrabolták. A fejére zsákot húztak és ketyegő zsebórát nyomtak a hátába.

A robotok visszatértek Mars Bolygóné butikjába és gratuláltak egymásnak a sikerhez. De Marsné nem volt boldog. A szakállas férfiról ugyanis kiderült — miután levette gumiálarcát —, hogy nő. Özvegy Zimmermanné, aki Marsnénak is szállított árut. Külföldről, az Akácfa utcából. Szorgalmas, tehetséges asszonyka volt. Minden külföldi cuccot ő készített, a saját kezével, teljesen egyedül.

— Ez így nem megy tovább — dohogott özvegy Zimmermanné. — Ezen a héten már harmadszor rabolnak el a butikosok, hogy csak nekik dolgozzak. Önök mit akarnak tőlem? Gyorsan mondják meg, mert sok a munkám. Százötvenöt butiknak dolgozom.

— Kellene száz darab kézre való perzsaláb és ötven bokáig érő brazil pulóver.

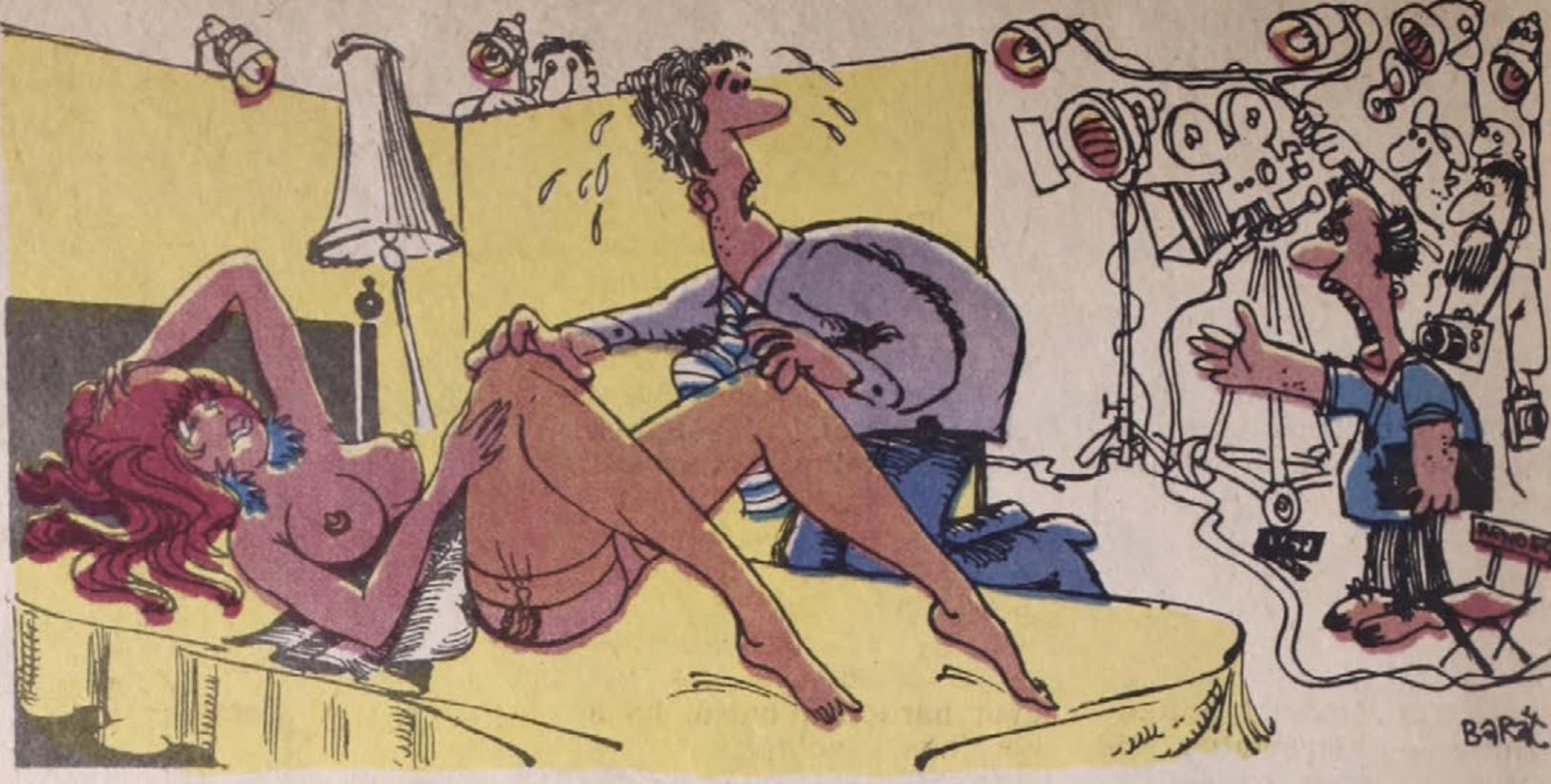
— Meglesz — felelte özvegy Zimmermanné és palóc menyecskének álcázva magát, hogy a többi butikos ne ismerje fel a Galaxis utcában — elindult haza hogy újra munkához lásson.

Made in Akácfa utca.

Mikes György

– Akik koldusnak öltöztek, kivétel nélkül mind milliomosok!

– Ne legyetek ennyire szemérmesek. Nem az újságoknak, hanem a mozilátogatóknak készült a film!

A karmester a próbán rászól a tenorra:

— Kérem, több szenvedéllyel. Ön még sohasem szeretett igazán?

— De igen, de közben nem énekeltem...

SZILÁNKOK

BESZÁMOLÓ

— Legnagyobb eredményünk, hogy van egy fényes, kacsalábon forgó irodaházunk. Persze vannak apró problémáink: például a vállalatunk deficites...

FIGYELMES FÉRJ

— Szívecském, ha nehéz a bevásárlókosár, tedd le egy kicsit...

APROPÓ

— Kislányom, ilyen komolytalanul nem lehet viselkedni. Majd megtanulod, ha egyszer neked is lesz gyereked.

— Már van, papa...

REKLÁM

GYÁRTMÁNYAINK MINŐSÉGÉRE 17 FELSŐBB SZERVÜNKNÉL PANASZKODHAT!

ELFOGLALT IGAZGATÓ

— Pirike, legyen szíves szégyellje magát helyettem.

TÖRZSVENDÉG

— Én itt törzsvendég vagyok. Dupla adagot kapok a rántott húsból, ami még mindig csak a fele, mint amennyi hivatalosan járna.

MAGÁNY

Mások telefonbeszélgetéseit hallgatja az utcai fülkék mellett.

ROKONOK

— Nyolcvankilenc rokonom van, de jót eddig csak idegenektől kaptam.

ELISMERÉS

L. bármikor hajlandó elismerni a más tévedését.

ÜLDÖZÉSI MÁNIA

— Ez az üldözési mánia tönkretesz. Mindig úgy érzem, hogy üldöznöm kell valakit...

HUMOROS EMBER

Béla 5000 viccet tud fejből, minden alkalommal ugyanazt az 5000 viccet meséli el, s ez olyan unalmas.

KÖNYVÜZLETBEN

— Egy álmoskönyvet szeretnék.

— Parancsoljon, Z. legújabb regénye.

VILLAMOSON

— Uram, ha már beleolvas az újságomba, legalább szóljon, mikor lapozhatok.

MESE

A királylány megcsókolta a csúf békát, mire az ijedtében még rondábbá változott.

AGGLEGÉNY

— Nem adok tüzet ennek a szép, ismeretlen nőnek, hátha így megismerkedünk, és esetleg házasság lenne belőle.

Galambos Szilveszter

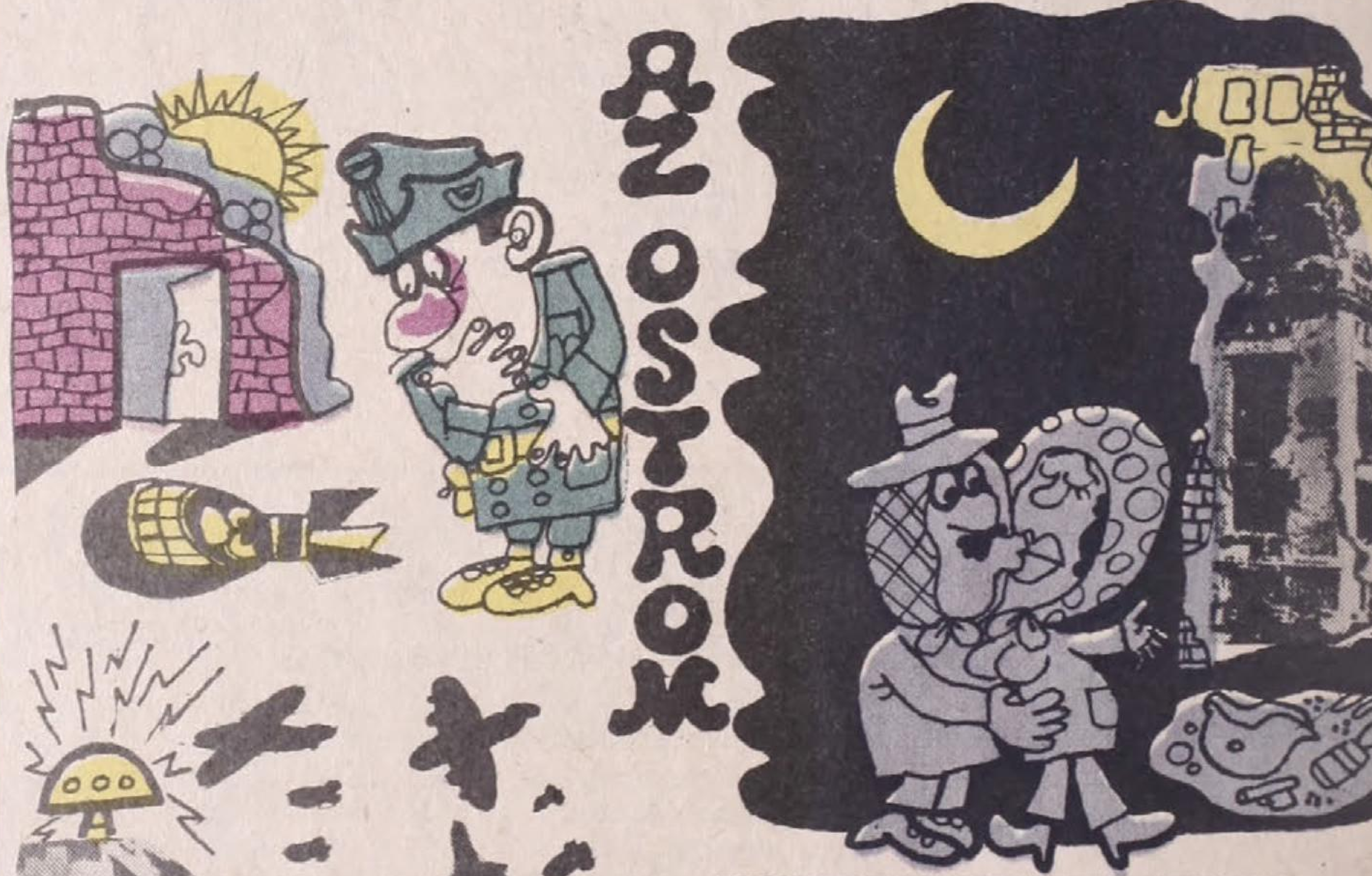
Emlékszik még?

DÖGLÖTT AKNÁK

Sunyi akna nagyot koppant
döglötten a földre hullva,
s azt gondolta: fő a nyugi,
felrobbanok húsz év múlva!

ELSÖTÉTÍTÉS

Vaksötét volt és ha vágytól
dobbantak az ifjú szívek,
Budapestnek minden pontján
csókolózhattunk... de minek?

PINCEKORSZAK

Míg odakint hullt a menkű,
gubbasztottunk pincepadkán...
Együtt várt a hosszú frászban
állampolgár, meg a patkány.

SZIRÉNA

Felvijjogott és mi máris
hallgattuk a bummot, reccset...
Bizony nem kis boldogság volt,
mikor lefújták a meccset.

EGYENLŐSÉG

A hivatalos vizsgálat később megállapította, hogy a Mákvirág utca 72 szám alatti tízemeletes ház összedőléséért Mária Kelemen diszpécsert terheli a felelősség. Mária elfogta sógora piros ultiját, utána örömében az asztalra vágott, az ütés szörnyű ereje rezonanciába hozta a panelépület falait, először a lift indult meg, beszerelése óta először lement a földszintig — kisvártatva követte az összes emelet.

Emberéletben szerencsére nem esett kár, de magából a házból csak egy nagyobb romhalmaz maradt. A törmelékek közül kiszedték a viszonylagos épségben maradt tárgyakat és egy lakógyűlést hívtak össze, hogy visszaszolgáltassák őket a tulajdonosoknak.

— Egy szék — mondta a kikiáltó szerepet ellátó közös képviselő és közelebbről is megnézte a bútordarabot — a tizennyolcezer-kétszáznegyvenhat forintos „Böbe" ülőgarnitúrából.

A tíz emelet negyven családja egyszerre jelentkezett, valamennyiük lakásában ez a garnitúra állt.

— Talán az segít az eligazodásban, hogy a széken bizonyos külsérelmi nyomok láthatók, melyek feltehetőleg rugdosástól származnak és a lábak lazulása arra utal, hogy a benne ülő időnként hátradőlt és ringatódzott.

— Mindannyian rugdossuk a széket és ringatódzni is szoktunk.

A széket egyelőre félretették, a kikiáltó találomra belenyúlt a csomóba:

— Egy könyv következik: Fritz Kahntól a „Nemi életünk".

Negyven kéz emelkedett a magasba:

— A miénk volt!

— Ezt talán el lehet dönteni: a hetvenharmadik oldalon, ahol a könyv a különböző közösülési formákat taglalja, nagy vízfoltok fedezhetők fel, valószínűleg nyálcsurgásból származnak.

— Mindannyiunknak vannak serdülőkorú gyermekeink.

Előkerült még a halomból: parasztsonka vidéki nagyszülőktől, sötétkék enyhén viseltes ünneplő öltöny, másfél gallonos whiskys üvegből készített asztali lámpa, zálogcédula megőrzésre leadott irhabundáról, szerelmeslevél: „Édes Mindenem! De nagyot harapnák beléd, ha a közelben volnál..." — megszólítással, továbbá csomagolópapírba takart szentkép, elromlott szovjet gyártmányú villanyborotva, vöröshagyma három kilogrammos kiszerelésben és így tovább. Valamennyi tárgyat, valamennyi lakó a magáénak vallotta és bizonyítani is tudta, hogy az vagy egy hasonló darab a tulajdonába tartozott. A kikiáltó letörten mondta:

— Azt tudtam, hogy hogy egyenlőek vagyunk, de hogy ennyire!

A többiek is megdöbbentek, de rögtön találtak magyarázatot:

— Hát igen, ez az első otthonunk. Fiatalok voltunk, nem volt pénzünk.

— De ha most újra kezdhetnénk!

— Ez az, ha újra kezdhetnénk!

Közben váratlanul megjelent a Bizományi Áruház küldötte, aki bejelentette, hogy az Áruház hajlandó átvenni a megmaradt tárgyakat, értéküket megelőlegezni, a rájutó hányad erejéig mindenki igényelhet különféle használati cikkeket.

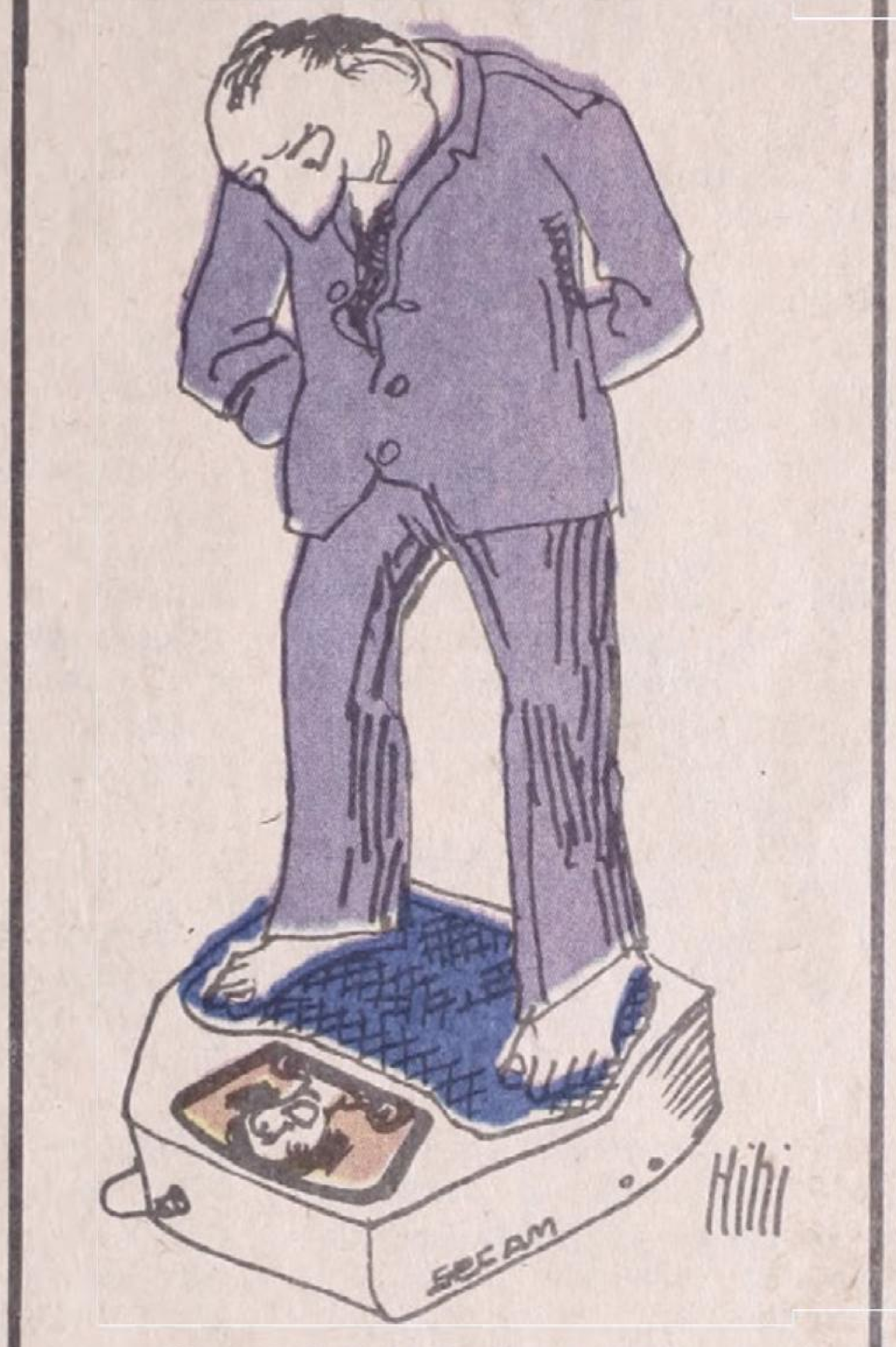
A közös képviselő begyűjtötte és összesítette az igénylő cédulákat: 40 Böbe típusú ülőgarnitúrát kellett rendelnie, 40 példányt Fritz Kahn: Nemi életünk című könyvéből, negyven csomag vöröshagymát, három kilogrammos kiszerelésben...

Moldova György

A TERRORIZMUS KORA

VIDEÓKORSZAK

– Gratulálunk! Az ön testsúlya 61,5 kiló, két kilogrammot ismét leadott súlyfeleslegéből...

– Sajnos kicsit visszamaradt növésben a gyerek, még csak két méter...

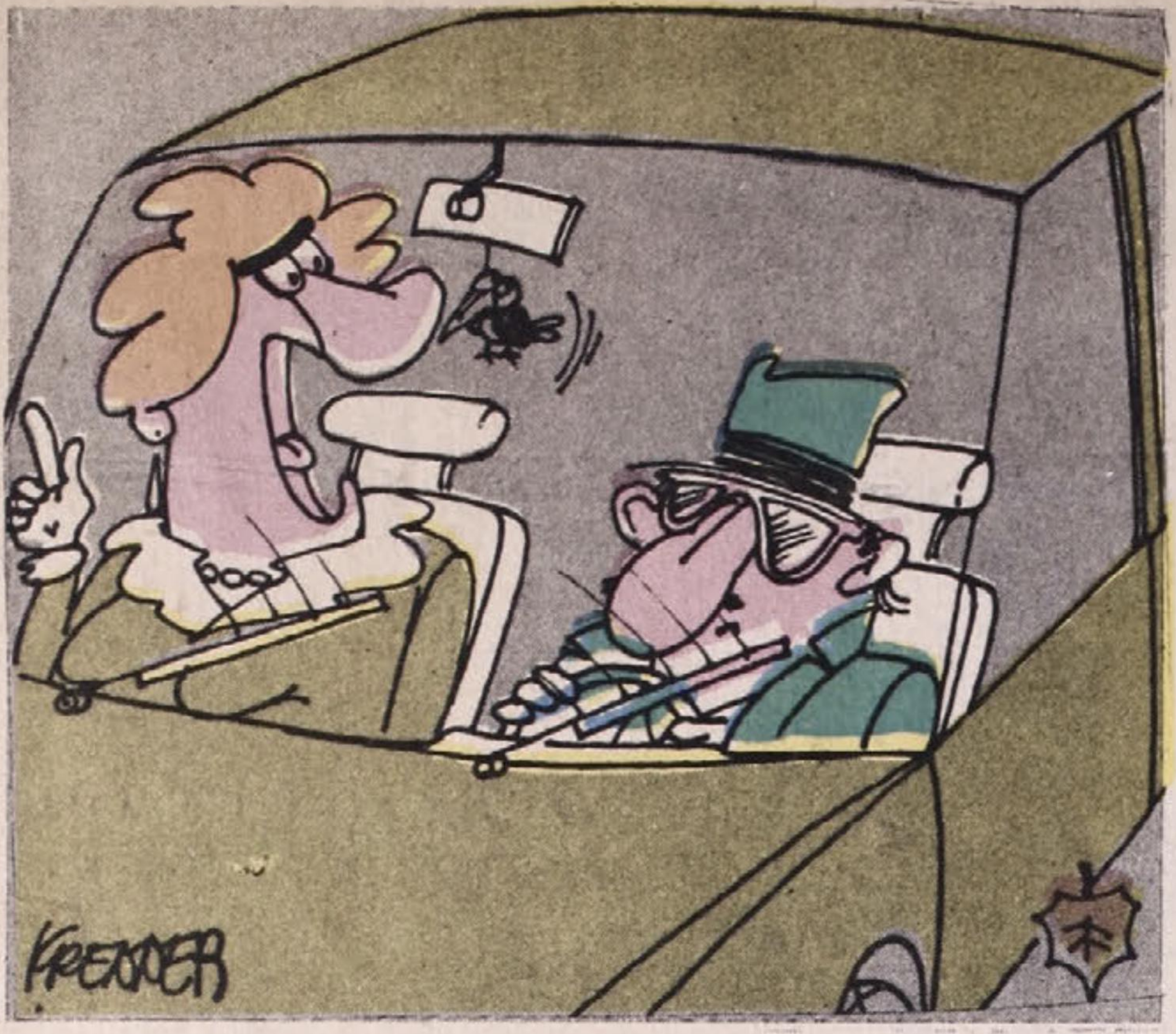
VÁLLALATI KIRÁNDULÁS

– Most megint választhatunk új igazgatót...

Magántaxiban is kötelező az óra. Kérdésünk:

HOGY ITYEG A KETYEG?

KÖDÖS IDŐ

– De Géza, most veszem észre, hogy ez nem is a mi kocsink...

– Gyere, gyere, ki hallott már reggel enni déligyümölcsöt?!

BAKI BAKI-HÁTÁN

Egyik képes hetilapunk tudományos (?) mazsolái közt olvasom: *„A nyelvújítás korában a kerékpárt egyenbillengészeti kördupiánynak nevezték".*

Az előrelátás csodája! Nyelvújító eleink olyasminek is nevet adtak, ami működésük után mintegy háromnegyed évszázaddal jött létre! Hacsak nem a múlt század végi, tréfás kedvű diákokat tekintjük nyelvújítóknak.

Nem mindig a hír a mazsola. Néha a közzétevője az.

●

Negyvennégyféle szakmában hirdet felvételt a Hungar-Hotels: az 1985 júniusában megnyíló Erzsébet Nagyszálloda leendő dolgozóit keresi. A szakmák közül a sorrendben utolsó a legkülönösebb: *„fitnis center dolgozók".*

Fitnis center legyek (vagy akár fitnitlen, mit bánom én!), ha tudom, hogy ez mit jelent. Lehet tán, hogy „fitness center"-t, vagyis — hézagos angol nyelvtudásom szerint — *testedző-szalont?* No nem, az lehetetlen, hiszen akkor így is írták volna, magyarul és fitni nélkül, hogy lehetőleg azok is megértsék, akiket alkalmazni óhajtanak!

●

Galgóczi Erzsébet *Vidravas* című regényének elején az írónő közreadja a felszabadulást követő évek kronológiáját, mégpedig az Akadémiai Kiadó adatai nyomán. Itt olvassuk: *„1947. ápr. 22.:* Nyugat-Németország amerikai övezetéből Budapestre érkezik a magyar műkincseket és *ezüstöt* szállító vonat."

Ugyanakkor a Filatéliai Szemlében egy, a kérdésben nem kevésbé mérvadó személy, Simon Gy. Ferenc ezt írja: *„1946. december 23.* Az úgynevezett aranyvonat — a Nemzeti Bank *aranykészletével* és a Szépművészeti Múzeum műkincseivel — megérkezett Budapestre."

Mármost melyik közlésnek higgyünk? 46 december, vagy 47 április? Arany vagy ezüst? Egy vonat vagy kettő?

●

Napihír: „Különleges természeti értékekre bukkantak a beremendi kőbányában nemrég felfedezett barlang feltárása során. A ritka természeti képződmények fokozott természeti védelem alá helyezését javasolják, a barlangot egyelőre lezárták az illetéktelen látogatók elől."

Továbbá a hírrovatot előlünk, illetéktelen olvasók elől, ahogy ez már mifelénk szokás. Mert ugye, azt aztán igazán muszáj az orrunkra kötni, hogy voltaképpen *mit is találtak* a beremendi barlangban!

●

Egy mai (?) apróhirdetésből: „1863-ból származó két bécsi ezüst *exkluzív tortalapát* eladó."

Eltűnődöm: milyen is lehet egy exkluzív (vagyis kizárólagos) tortalapát? Gondolom, olyan, amilyennel csak a gazdi lapátolhat, más senki. (Mellesleg az exkluzív tortalapátoláshoz melegen ajánlok hasonlóan régi exkluzív rongyokat, rázás céljából.)

●

Kimagasló tudású operaszakértő-írónk szájából hallhattuk: *„Ágay Karola szűzanyjában a legnagyobb szépséget élvezhetjük."*

Úgy vélem, nem arról van szó, hogy a nyilatkozó személy Ágay Karolát messiásnak tekinti; mindössze a művésznő *Suzanne*-járól óhajtott szólni.

●

Egy máskülönben kiváló esztétikai műben olvasom a festő André Masson egyik legfontosabb vásznáról, a *Toledo emblematikus látképe* címűről: *„1936-ban készült a spanyol polgárháború leverésének hatása alatt, hasonlóan Picasso* Guernicá*jához."*

Nos, ugye, mint tudjuk, nem a spanyol *polgárháborút* verték le, hanem a nép *szabadságküzdelmét,* aminél fogva a polgárháború *véget ért.* De nem ám 1936-ban! Már csak azért sem, mert a harc akkor *kezdődött.* Véget 1938-ban ért, következésképpen Picasso 1937-ben festett *Guernicá*-ja is — valóban Masson képéhez hasonlóan — a szabadságharc elbukása *előtt,* s nem annak *hatására* készült.

A többi — mint mondani szokás — stimmel.

●

Másfél mondat egy mai magyar regényből: „A mennyezetről sárgaréz drótokon fehér burás *petróleumlámpa lóg, villany ég benne. 1945 augusztusában távozott el belőle az utolsó orosz tiszt...*"

Csoda? Nem elég künn a nyári kánikula, benn az égő villanykörte is sütögesse az embert? Ki bolond ilyen körülmények közt továbbra is petróleumlámpában lakni?

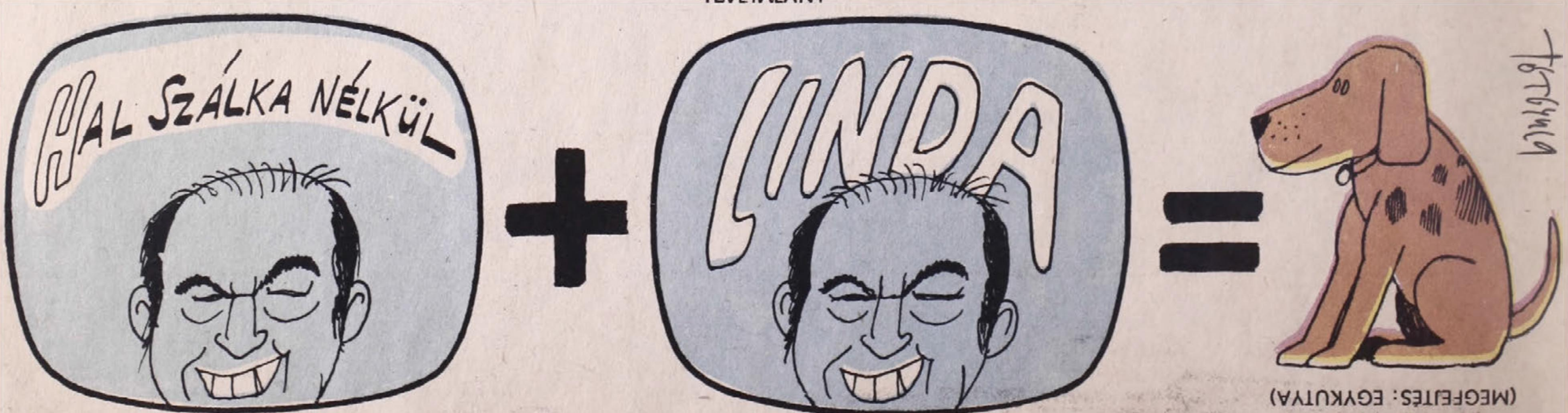
●

Egy tévéreklámból: *„Minden mű megtalálhatja a közönséghez való eljutását."*

Sajnos, szóról szóra így vannak ezzel a zagyva szövegek is.

Timár György

TÉVÉTALÁNY

(MEGFEJTÉS: EGYKUTYA)

Megkérdezzük Mészöly Kálmánt:

MI FÁY? GYERE MESÉLJ!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI.....

— Akkor is fogsz szeretni, ha házasok leszünk? — suttogja a lány.

— Hát persze, ha a férjed is beleegyezik — válaszolja a fiú.

NEM LÁTJUK A (KIVÁGOTT) FÁKTÓL AZ ERDŐT

AZ ÉLET SŰREJE

Cacib Ágoston, a neves riporter úgy döntött, hogy szakít több évtizedes szokásával és úgy tesz, mintha élne. Mert támadtak néha ötletei. A váratlan esemény felett érzett örömében felbuzdulva úgy gondolta, legokosabb, ha mindjárt fenékig üríti az élet habzó serlegét, kimegy egyenest a sűrejébe és bemutatja az áhítattól támolygó világnak, milyen is a demokrácia, amikor működik.

Fogta tehát a magnóját és kiballagott egyenest az Egyesült Rugónyújtóba, mert úgy hallotta, hogy az élet sehol sem sűrűbb és a működés sehol sem demokratikusabb.

Úgy gondolta, hogy egyetlen kérdést tesz fel az üzem mindenkori dolgozójának. A kérdést kora reggeltől fogva ötpercenként bemondta a gyári hangszóró, hogy mindenki megfogalmazhassa a maga válaszát és Cacib Ágostonnak már csak végig kelljen sprintelnie mikrofonjával a rugónyújtók arcvonala előtt, mert az idő az olyan, hogy múlik.

A kérdés pedig így hangzott:

— Mi a véleménye kiskegyednek Strájos Matildról, az Egyesült Rugónyújtó igazgatójáról: 1. mint olyanról, 2. mint emberről, 3. mint vezetőről? Őszintén, bátran, köntörfalazás nélkül.

A kísérlet sikerült. Cacib Ágoston szíve már kora délután úgy ugrándozott örömében, mint egy kelekótya kanárimadárka a kalicka pálcikáin. Imhol, demokráciából, nyíltságból, szólásszabadságból máris leckét adhatunk a világnak. Mert a nyilatkozók nem kerülgették a forró kását, nem rejtették véka alá a véleményüket, nem árultak egy gyékényen a mihaszna opportunistákal, sőt — ha már a népies allegóriáknál tartnuk — mégcsak a lökött Márit sem taszajtották át a likas rocskán. Hanem ellenkezőleg, bátran belevágták a világ szemébe tőrülmetszett véleményüket.

Nagyjából ilyenformán...

— Strájos Matild egy szentéletű asszony, a fehér elefánt szemfoga, sőt, igazgyöngy a próféta köldökében.

— Strájos Matild nagyságát, emberségét el sem lehet mondani. Azért inkább elénekelem: „Ilyen góré kell nekünk, ilyen góré pompás, kinek agya éjjel-nappal világító lámpás..."

— Kérem, én nem vagyok a szavak embere, azért csupán anynyit mondok, hogy Strájos Matild az nekem, mi testnek a kenyér, továbbá a nagyvilágnak legnagyobb gyémántja, kék tó, tiszta tó, melyből az élet vize árad, mert itt szaladgál föl és alá, még a ládára is felszáll. És ezt én írásba is adhatom.

Cacib Ágoston a százötvenedik nyilatkozat után már könynyeit hullatta a magnóra, csupa lucsok lett a tekercs.

— Meg kell a szívnek szakadnia — hüppögte. — Ezek az egyszerű emberek nem árultak zsákbamacskát, világgá kiáltották őszinte szívük titkos szavát. Ezek után egy percig sem kétséges számomra: Strájos Matild csodálatos ember és eszméletlenül nagy vezető.

— Stimmel — mondta Ménkü Bernát, a blazírt hangmérnök. — És van ezen kívül még egy figyelemre méltó tulajdonsága.

— Micsoda?

— Az, hogy mi ketten tíz perc múlva elmegyünk innét, te hülye riporter, ő viszont még holnap, holnapután is itt lesz...

De Cacib Ágoston már meg sem hallgatta. Vézna kis emberke óvakodott végig a gyár udvarán. Tannhäuser Jenő termester, s a hóna alatt egy cirokseprő.

— Hoppá — ugrott neki Cacib Ágoston a magnójával. — Maga még hiányzik nekem. Halljuk, mi a véleménye Strájos Matildról, az Egyesült Rugónyújtó igazgatójáról? Gyerünk, gyorsan, bátran, egyenesen.

Tannhäuser Jenő idegesen pislogott maga körül. Többen mászkáltak az udvaron.

— Ne itt — mondta óvatosan. — Valaki meghallja, még bajom lesz belőle.

Bevonultak a raktárba.

— Nos? Mi a véleménye Strájos Matildról?

Hátul, a magas polcnál, ketten matattak kék köpenyben.

— Itt sem jó — suttogta Tannhäuser Jenő. — Véletlenül kihallgatják, egy életre elvágom magam a munkatársaim előtt.

A padlás olyan üres volt, hogy gombostűt sem lehetett leejteni. Még egér sem cincogott a gerendák alatt.

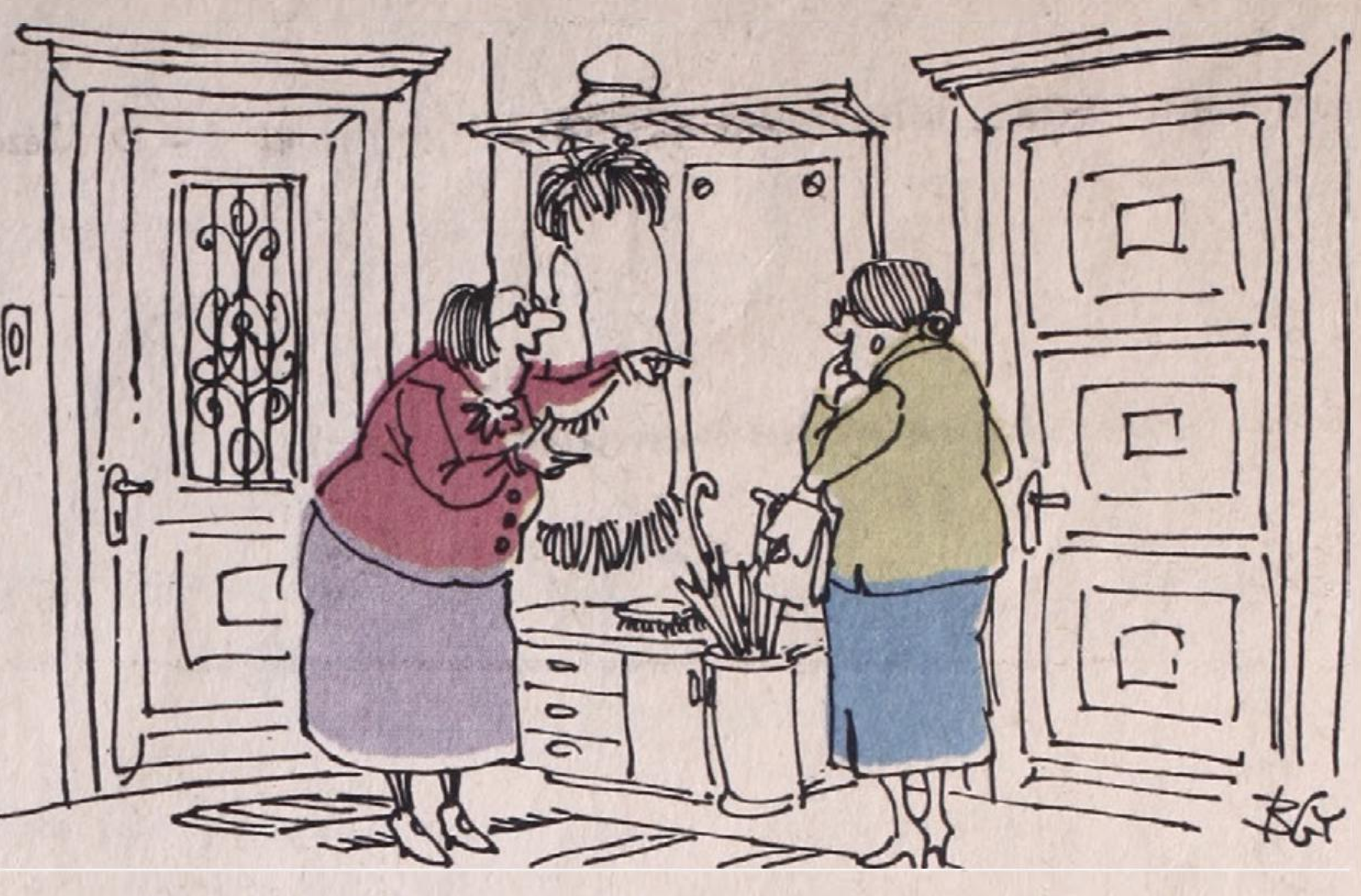
— Hadd halljam végre — nyújtogatta a mikrofonját Cacib Ágoston. — Mi a véleménye Strájos Matildról?

Tannhäuser Jenő még egyszer körülnézett, aztán széttárta a karját.

— Tudja fene, hogy van ez — susogta. — Bármit mondjanak is róla az emberek, nekem valahogyan mégis szimpatikus.

Peterdi Pál

GYÓGYSZERHIÁNYOS IDŐK

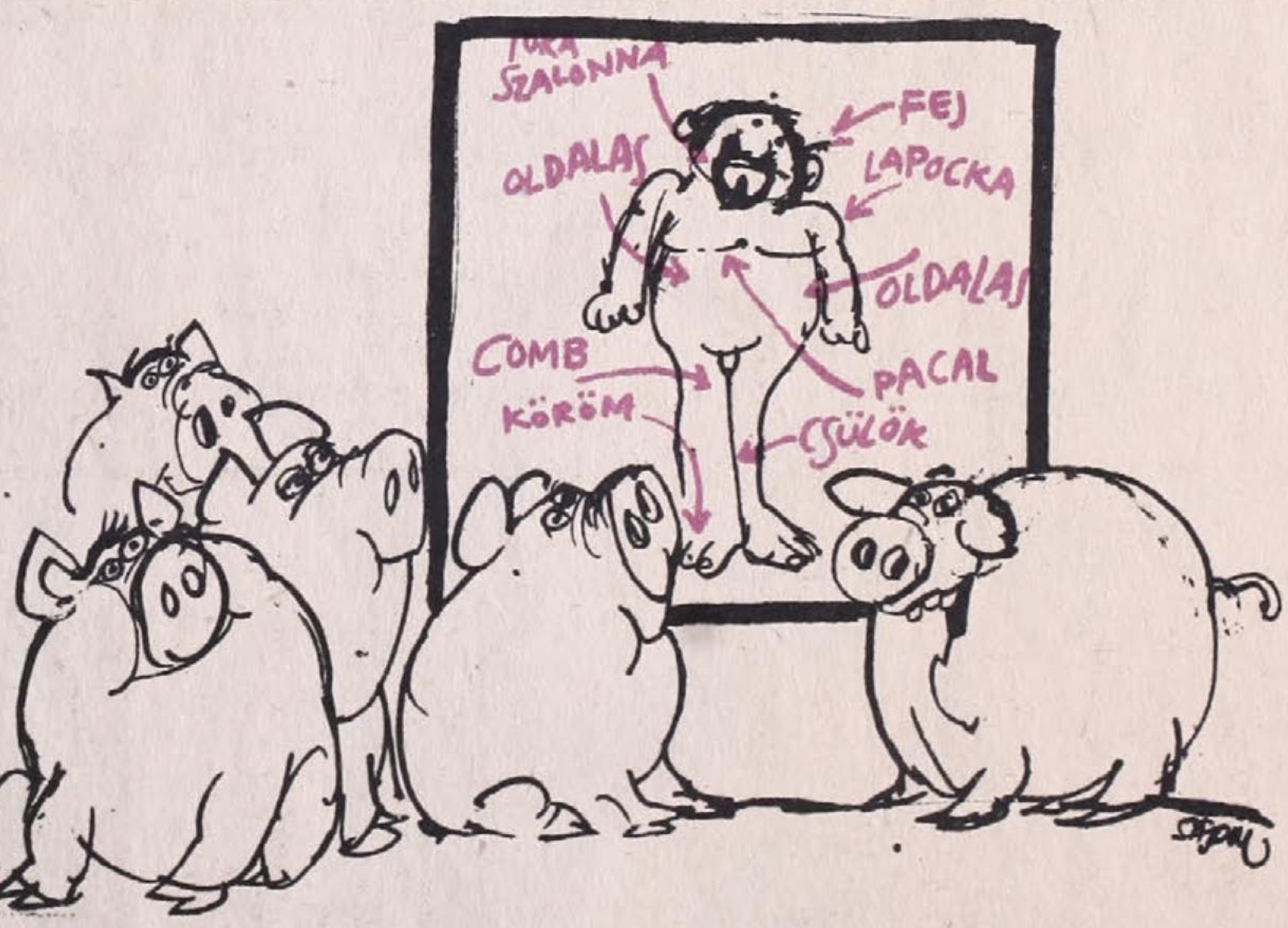

– Nem is kell fogamzásgátlót szednie a kis albérlőimnek, mert én mindig a megfelelő pillanatban kopogtatok!

ZSENIÁLIS REKLÁMEMBER

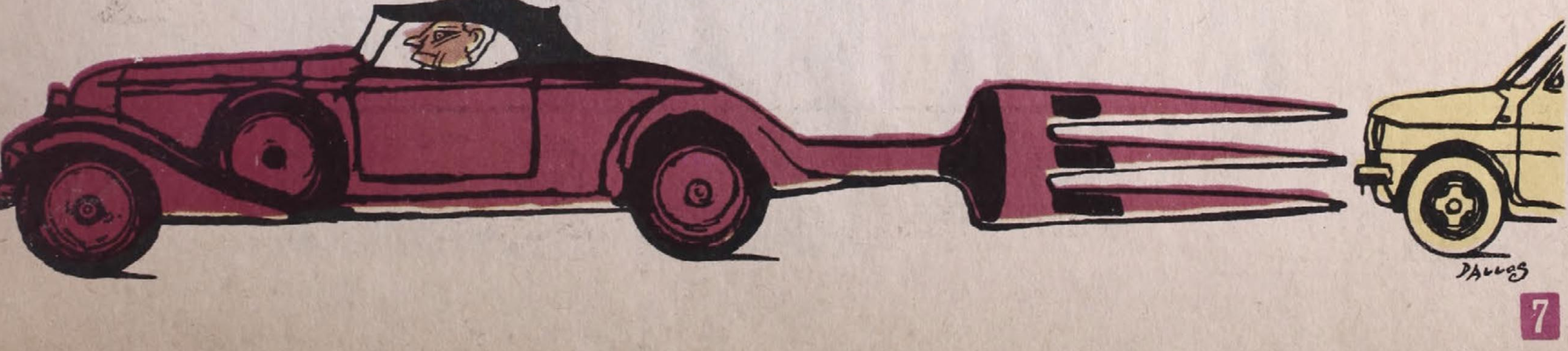

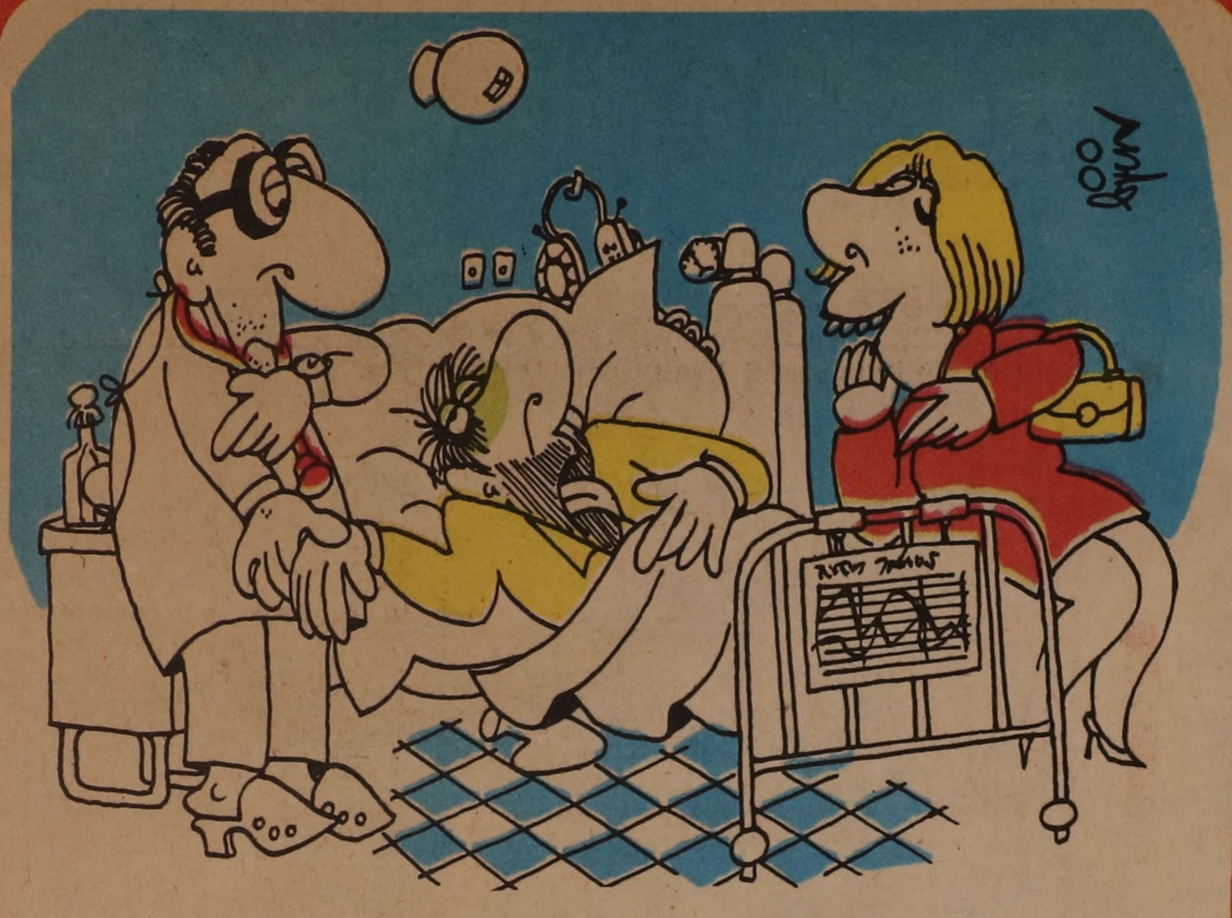

– Az idei naptárra nem teszünk meztelen nőt!

– Ugye, így már nem is olyan tensőbbségesek?

KÖTELEZŐ KÖVETÉSI TÁVOLSÁG

– Látod, apukám, milyen szerencse, hogy a parkettázást még sikerült befejezned . . .

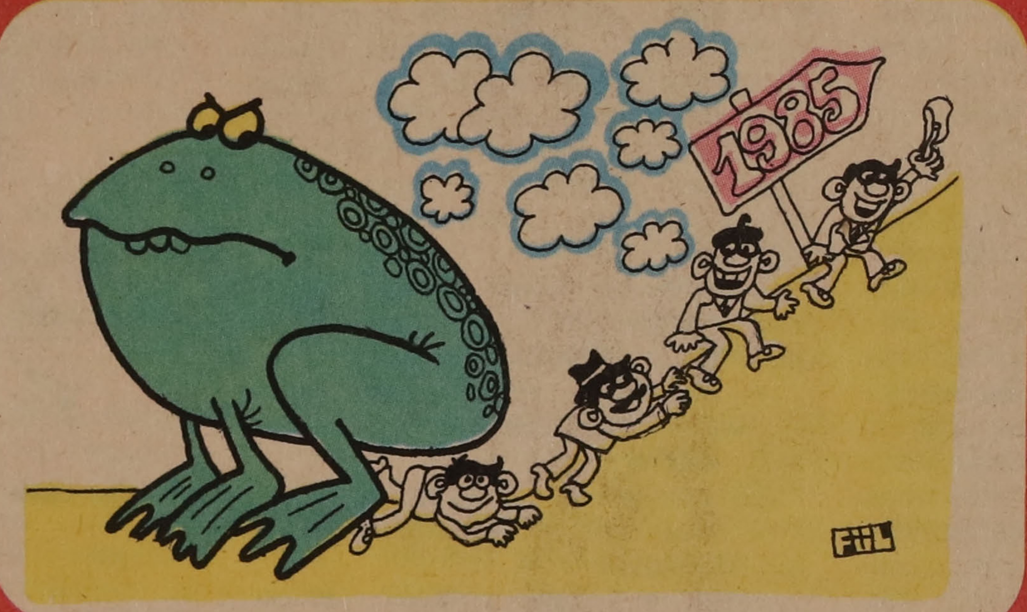
– Ne aggódj. Mire feleségül veszlek, biztos csökken az egy főre jutó államadósság

FOHÁSZ

– És add meg nekem a mindennapi betevőt . . .

TÚL VAGYUNK A NEHEZÉN

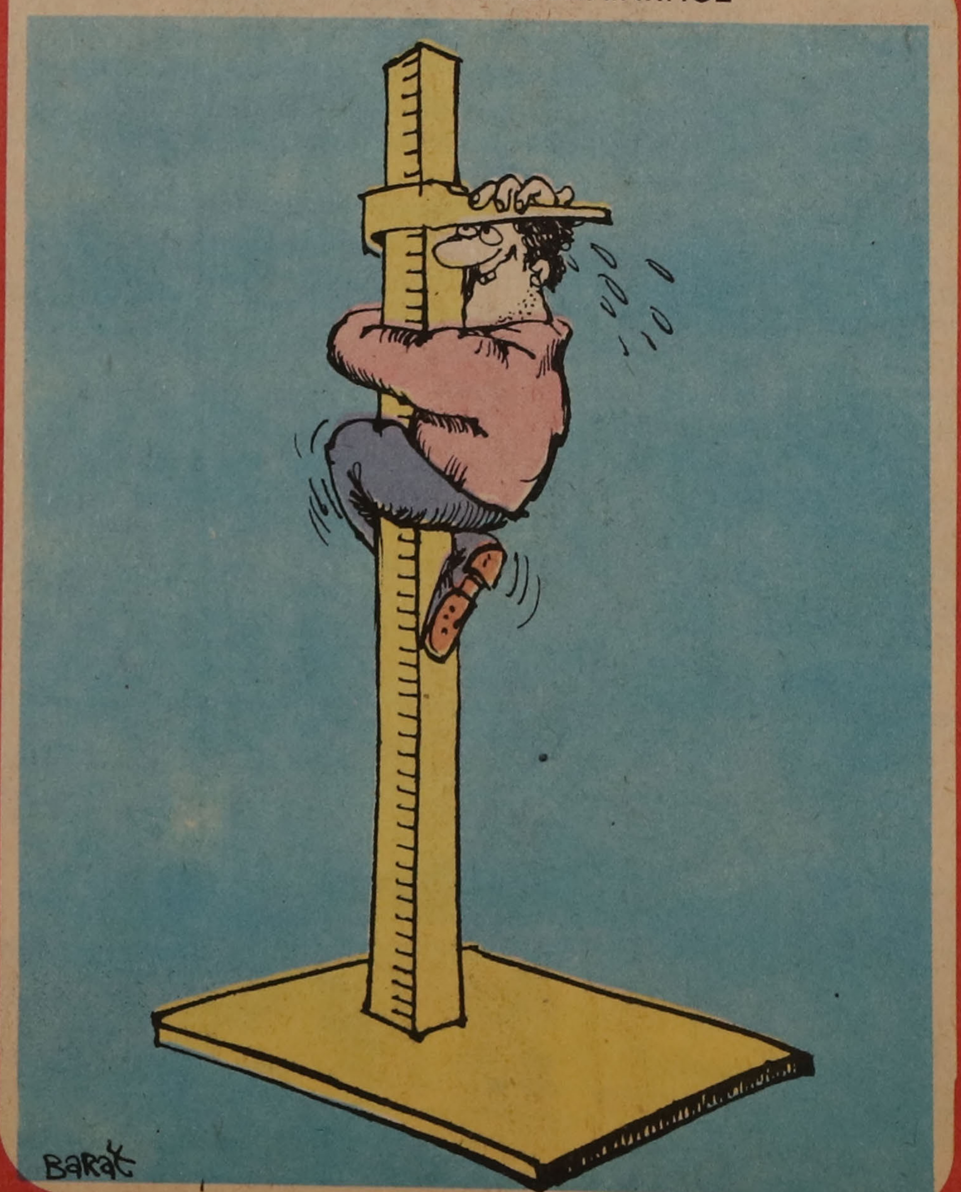

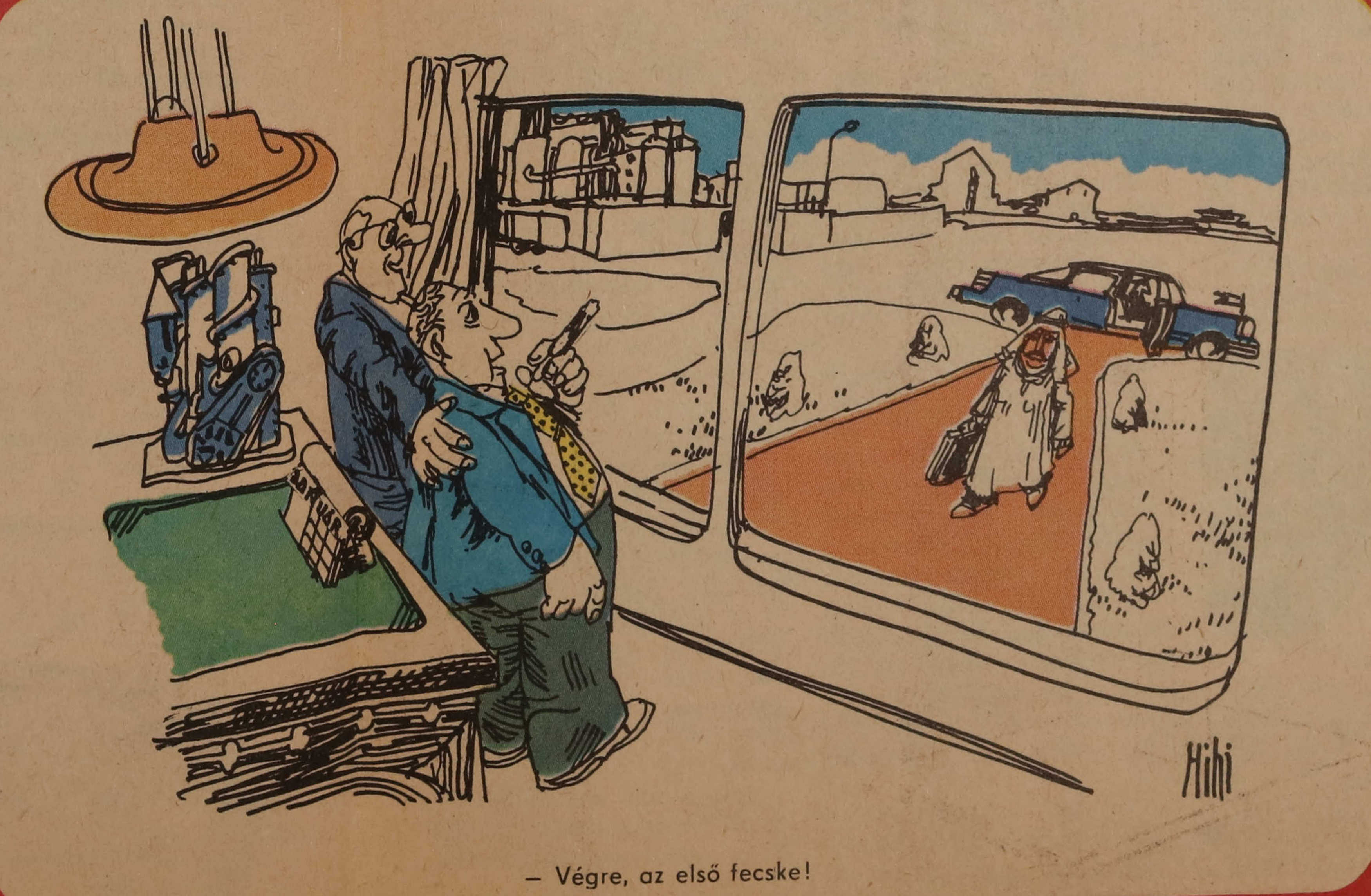
– Mi is úgy számoltuk, hogy 15–20 év múlva talán már befizethetünk egy szafárira!

AHOL NAGY A SZÜKSÉG, KÖZEL A SEGITSÉG!

FELNŐTTÜNK A FELADATAINKHOZ

– Végre, az első fecske!

TALÁLKOZÁS A MŰEMBERREL

Ha volt valami az utóbbi néhány évben, amire nagyon vágytam, most már megvallhatom: az a magyar műember megszületése volt. Ezért is éreztem némi honfiúi büszkeséget, amikor a tömegkommunikációból arról értesültem, hogy az Építéstudományi Intézet mikroklíma laboratóriuma olyan bábut — vagyis műembert — készített, amely alkalmas az emberi test száraz hőleadásának modellezésére. A rövid, ám talán éppen ezért rendkívül sokat mondó híradásból az is kiderül, hogy a műember létrehozásában svéd szakemberek működtek közre. A dán típusú próbababa egyébként teljesen emberszerű, bár nem mozog, észleléseit számítógépek rögzítik, automatikusan.

Először egy pillanatra arra gondoltam, hogy körülöttünk is élnek olyan emberek, akik emberszerűek, sőt, szemben a mi műemberünkkel, alkalmanként még mozogni is képesek, de azután elvetettem magamtól ezt a frivol gondolatot. Sokkal inkább a már említett honfiúi büszkeség kerített hatalmába, különösen, amikor azt is megtudtam, hogy a világon mindössze három-négy — hogy pontosan mennyi, azt úgy látszik, nem sikerült megszámolni — műember létezik. Még az is átfutott agyamon, hogy négymilliárdan élünk ezen a földön, meg kellene keresnünk azt a három-négy műembert, mert biztosan itt járnak közöttünk, s ha valamilyen módon kiszűrnénk őket, a világ számos problémája rögvest megoldódna, lévén, hogy csak igazi emberek maradnának a földön.

Bár ezzel a gondolatommal lényegében egyetértettem, legnagyobb meglepetésemre, felülkerekedett bennem az igazi embereket jellemző kíváncsiság és beszélgetni kezdtem a magyar műemberel.

Kicsiny, műanyag házacskájában fogadott, műbőr kabátban jött ajtót nyitni és alkoholmentes sörrel, majd miután ezt elhárítottam, nikotinmentes cigarettával kínált. Csak miután ezen formaságokon túlestünk, kezdhettünk el beszélgetni.

— Mivel foglalkozik mostanában? — kérdeztem a műembertől, aki, s ez talán érthető, arra kért, hogy neve maradjon titokban. — Ön, ha jól tudom, eredetileg műszerész volt, nem?

Megszagolt egy művirágot, de ettől eltekintve viszonylag barátságosan válaszolt a kérdésre.

— Kérném, ha lehet, ne erről beszéljünk — mondta. — Inkább szólnék a terveimről. Hamarosan létrehozzuk a Műemberek Autonóm Köztársaságát. Bár még jelenleg elég kevesen vagyunk, hamarosan népszámlálást tartunk, hogy megállapítsuk: valójában hárman vagy négyen létezünk itt a földön.

— Miért fontos, hogy tudják, hányan vannak?

— Ennek sok oka van — dőlt hátra ültében a műember. — Tudja, el kell osztani a lakásokat, a telefonokat, a gépkocsikat, hogy az egy főre jutó szociálpolitikai kedvezményekről most ne is beszéljek.

— Milyen a kapcsolatuk az igazi emberekkel?

A műember itt rágyújtott egy nikotinmentes cigarettára, nagyot szívott egy külön kis tartályban hordott műlevegőből, majd úgy tett, mint aki a kérdésre válaszol. Ez egyébként meglehetősen emberi gesztusnak tűnt, kis híján meg is tévesztett.

— Az emberekkel a kapcsolatok rendezésére törekszünk — mondta. — Ha jól tudom, három- vagy négymilliárdan lehetnek, s számuk az esztelen szaporodás következtében egyre nő. Ezzel együtt, én úgy látom, hogy kapcsolataink felvétele mindkét félnek érdeke, s hamarosan megtesszük az első lépéseket is.

— Melyek lesznek ezek?

— Azt egyelőre nem árulhatom el, bár rengeteg meglepő dologgal tudnék szolgálni. De vannak terveink. Ha minden jól megy és semmi nem jön közbe, kisvállalkozásba fogunk, esetleg búcsúkoncertet tartunk, vagy ha ezek közül egyik sem jön közbe, akkor lakásra gyűjtünk. Ez utóbbi ugyan szinte teljesen reménytelen vállalkozásnak tűnik, úgyhogy, amennyiben mégsem sikerülne, fogjuk magunkat és lejövünk a fáról.

Kicsit jobban körülnéztem. Egy fán ülve beszélgettünk, közelünkben majmok rikoltoztak, a fa törzséhez pedig egy azóta kihalt dinoszaurusz törleszkedett. A műember kezében lévő cigaretta hirtelen szakócává alakult át, s mintegy százméternyire tőlünk egy óriási mammut várta, hogy valaki végre elejtse.

— Maguk most kezdik a történelmet? — kérdeztem a műembertől. — Gondolják meg, mielőtt belefognak, veszélyes dolog és nem biztos, hogy megéri!

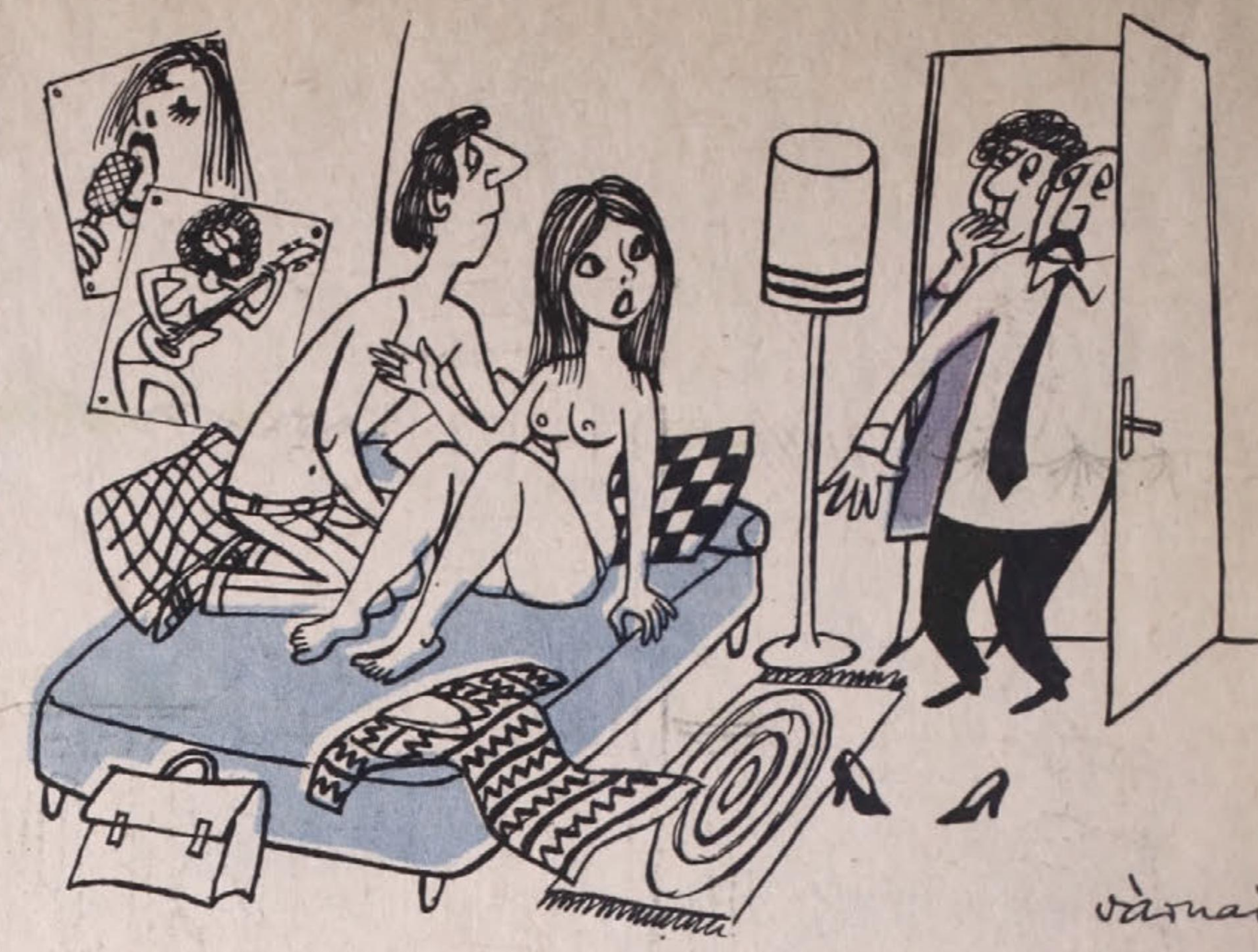
A műember szemében ellenséges fény villant. Erősebben markolta a szakócát, s amint felágaskodott, nemcsak azt láttam rajta, hogy tetőtől talpig szőrös, de azt is, hogy még csak ezután fogja feltalálni a tüzet.

— Az embert a munka tette emberré! — rikoltozta utánam, mert ekkor már menekültem. — Ne feledje! Legfőbb érték a műember, mert abból az egész világon mindössze három-négy létezik!

Föld S. Péter

– Azt mondja, böllérrel nem engedi magát, hívjunk hozzá egy akupunktúrás orvost!

– Lelkünkre kötötték a suliban, hogy töltsük el tartalmasan a szabadidőnket...

– De főnök, mit akar még tőlem? Már előre köszönök a vevőnek...

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Lacika kérdezősködik:

– Papa, tulajdonképpen mi a csoportszex?

– Buta kölyök, nem figyeltél az iskolában, amikor a halmazelméletet tanultátok?

– Szóval ezért hozattad fel magad az intenzív osztályra!

KÉREK MÁR ÉN IS EGY KITÜNTETÉST

— Beláthatod — mondta a főnököm három éve —, téged még nem terjeszthetlek fel kitüntetésre. A munkáddal nagyon elégedett vagyok, tevékenységed nélkülözhetetlen, de meg kell értened, hogy előbb az öregek erkölcsi elismerését kell megoldanunk. Idén azok kapnak kitüntetést, akik részt vettek a spanyol polgárháborúban, s te ugyebár, nem voltál spanyolos...

Hát az tényleg nem, a polgárháborúból igazoltan voltam távol — több mint két évtizeddel utána születtem. Csak más módon voltam spanyolos, az egyetem spanyol szakán szereztem doktori diplomát, és Cervantes-, illetőleg Lorca-fordításaim arattak csak nagy sikert.

— Megértésedet kérem — szólt a főnököm két éve —, de idén sem tudlak még kitüntetésre felterjeszteni, mert az öregek megelőznek. Idén azok kapnak kitüntetést, akik annak idején megakadályozták az újpesti víztorony felrobbantását — és te ugyebár, akkoriban még...

Az érvek meggyőztek. Jómagam csak a lakihegyi adótorony felrobbantásának megakadályozásában vettem részt, de ezt ma még nem jegyzik.

— Már nekem is kellemetlen — mondta a főnököm tavaly —, de még most sem tudlak felterjeszteni kitüntetésre, mert az öregek megelőznek. Idén azok kapnak kitüntetést, akik annak idején részt vettek a fegyveres ellenállásban, és Berlinig kergették az ellenséget. És te ugyebár akkoriban még...

Világos indokolás. 45-ben már majdnem megszülettem, ebben csak az akadályozott meg, hogy leendő édesapámat, mint az egyik hadtápzászlóalj írnokát, éppen akkoriban kergették Berlinig a partizánjaink.

Én magam csak jóval később jártam Berlinben egy orvosi kongresszuson, ahol a rákellenes kutatásaim eredményeit a szakma kitörő lelkesedéssel fogadta.

— Talán már sejted, hogy miről akarok beszélgetni veled — kezdte a főnököm idén. — Sajnos, megint ugrik a kitüntetésed, mert az öregek megelőznek. Az idén azok kapnak kitüntetést, akik részt vettek az ellenforradalom leverésében — és te akkoriban még...

Igen, akkoriban még 8 éves voltam. A Corvin közbe csak jóval később jutottam el, mint fiatal rendőrnyomozó, és felgöngyölítettem egy jegyüzér bandát. Később letörtem a feketézést, visszaszereztem az ellopott Raffaellókat, felszámoltam az alvilágot, és majdnem még azt is meg tudtam állapítani, hogy mennyit ivott a Sirály szárnyashajó kapitánya.

Én úgy hiszem, járna már nekem is egy kitüntetés! Igaz, hogy ezt az új világot az öregek építették fel — de úgy néz ki, hogy nekem kell majd rendbehoznom.

Igaz, hogy az államosítást az öregek találták ki, de nekem kell majd megoldanom a kisvállalkozások elterjesztését.

Igaz, hogy az öregek intézték a lakóházak állami tulajdonba vételét, de nekem kell majd azokat újra rásózni a régi tulajdonosokra.

Igaz, hogy az öregek nagy összegű nyugati hitelekkel kihúzták gazdaságunkat a kátyúból, de ezeket a hiteleket nekem kell majd törleszteni.

Szóval, járna már nekem egy kitüntetés. Ha olyan igazi nagy kitüntetésre korom miatt még nem vagyok jogosult, legalább lenne a kitüntetéseknek egy ifjúsági fokozata is. Egy Ordo Junior.

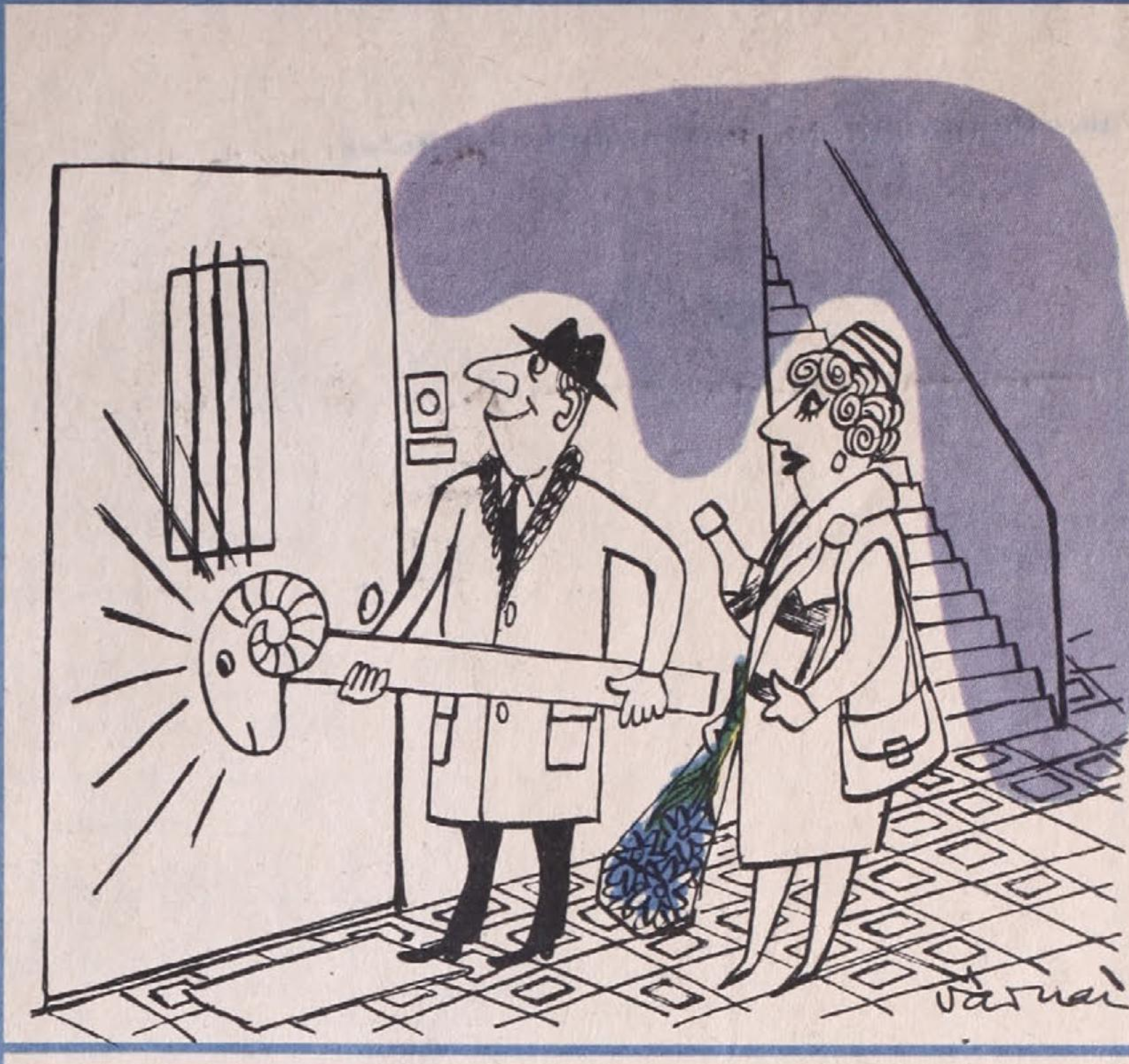
A dohányipar ezt a problémát már megoldotta, megjelent ugyanis a Sopianae cigaretta ifjúsági változata, a Sopianae Junior.

S ha már a dohánykérdést megoldottuk, kéne már nekem egy kitüntetés!

Trunkó Barnabás (36)

DÖRÖMBÖL

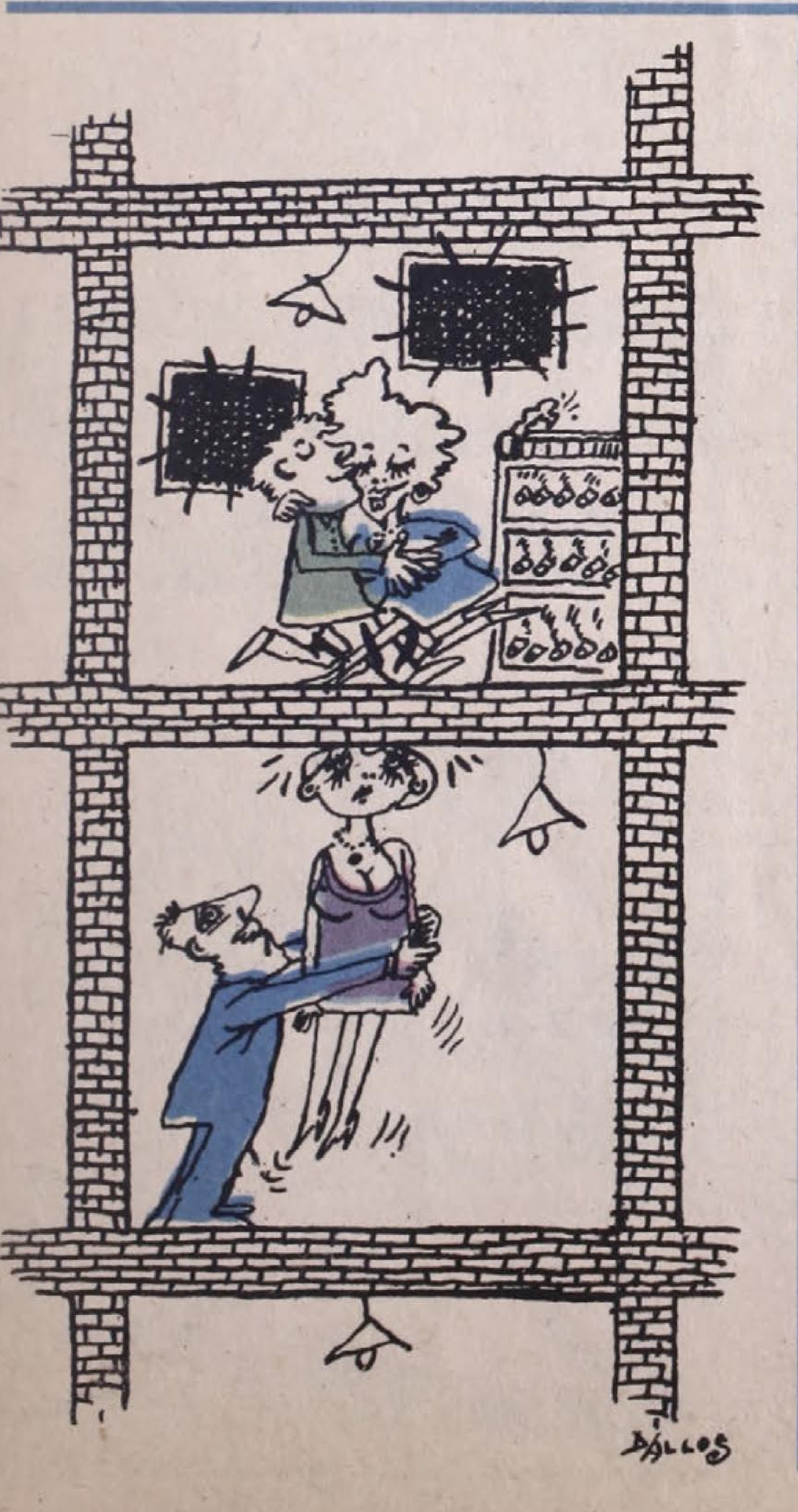

BRENNER
VÁRNAI
LEHOCZKI
FÜLÖP
DALLOS
SAJDIK

JÖHET A KÖVETKEZŐ!

Ebben a rovatban pályakezdőket mutatunk be, akik a Ludas Matyi hasábjain első ízben jelentkeznek műveikkel. Rovatunkban teret kívánunk adni fiatal tehetségeknek, akik nemcsak szeretik, de értik is a humort. A válogatásnál nem a fiatalságot, hanem a tehetséget értékeljük.

KenőGió

Béla István Albin művezető egy pillanatra megszédült! Piros karikákat látott, kék háttérrel, rózsaszínű mezőkben. Ez nem lehet igaz — gondolta, s óvatosan lassan kinyitotta a szemét. A valóság újból állon vágta. Ott állt előtte Tivald G. Ödön, és szemérmesen félrefordított fejjel és szamárfülként lebegő zsebekkel várta a kenőpénzt. Béla István Albin természetesen nem lepődött volna meg, ha mindez valamelyik kereskedelmi egységnél történik. Nem bizony, hiszen ő is járt vásárolni, s jól tudta: a kenőpénz ugyanúgy hozzátartozik a vásárláshoz, mint a bevásárlókosár. De itt az üzemben!

— Ez mégiscsak hallatlan! — üvöltött rá Tivaldra.

— Bizony, a kenőakció az halhatatlan — válaszolta Tivald G. Ödön, s az egyértelműség kedvéért még jobban széthúzta zsebeit. — Most döntsük el: kell a tengely vagy nem kell tengely a művezető kartársnak? De siessen, mert fél tízre az üzemvezető jelentkezett be hozzám.

Béla István Albin nem bírta tovább, elviharzott a raktárba.

— Csókolom, Icuka! — üdvözölte mézes-mázas mosolylyal a raktárosnőt. — A BX-24-35-ös anyagokért jöttem!

— Hát nem is tudom ... — válaszolta Icuka határozatlanul, s közben köpenyének jobb oldali zsebét lassan kinyitotta, mivel régóta tudta, hogy a művezető balkezes. — Esetleg megnézhetném valamelyik hátsó polcon. Csakhát ...

Béla István Albin újból megszédült. Kék karikákat látott, rózsaszínű háttérrel, piros mezőben. Lassan, óvatosan kinyitotta szemét, de a valóság újból állon vágta. Ott állt előtte Icuka, s a köpenyét egy hatalmas nagy zsebnek látta.

A művezető kétségbeesetten rohant vissza az üzembe. Örömmel vette észre, hogy megérkeztek a karbantartók. Végre megszűnik a tetőbeázás —, gondolta jókedvűen feledve az előbbi bosszúságokat. S ami a legfontosabb, már messziről kiszúrta: a zsebek „zárva" vannak.

— Emberek! — mondta vidáman —, de jó, hogy ezentúl nem fogunk beázni.

— A kérdés nem ilyen egyszerű — válaszolta az idősebbik karbantartó. — Ugyanis a beázások megszüntetése egy másik csoporthoz tartozik, mi csak helyettesítjük őket. Különben is: olyan magasan vannak a beázások, hogy azt csak magaslati-technikai vizsgával rendelkezők végezhetik el. Persze, ettől függetlenül ez a Jani gyerek felmászna — közben kezével a mellette álló szakira mutatott. — Csakhát ...

A zsebei úgy kezdtek el távolodni a kabáttól, mintha örökre szakítottak volna egymással. Béla István Albin újra megszédült. Rózsaszínű karikákat látott, piros háttérrel, rózsaszínű mezőben. Lassan óvatosan kinyitotta szemeit, de a valóság újból állon vágta. Kétségbeesetten rohant az irodájába és bezárkózott.

— Szervusztok Béla István Albin — hallotta a csipogóból főnöke öblös hangját. — Mi lesz a tengelyekkel?

— Az a helyzet főnök, hogy lehetne itt tengelyeket csinálni csakhát ...

— Jó, jó! Rendben van. Kapsz rá 120 túlórát és háromezer forint kenőciót. Remélem elég lesz.

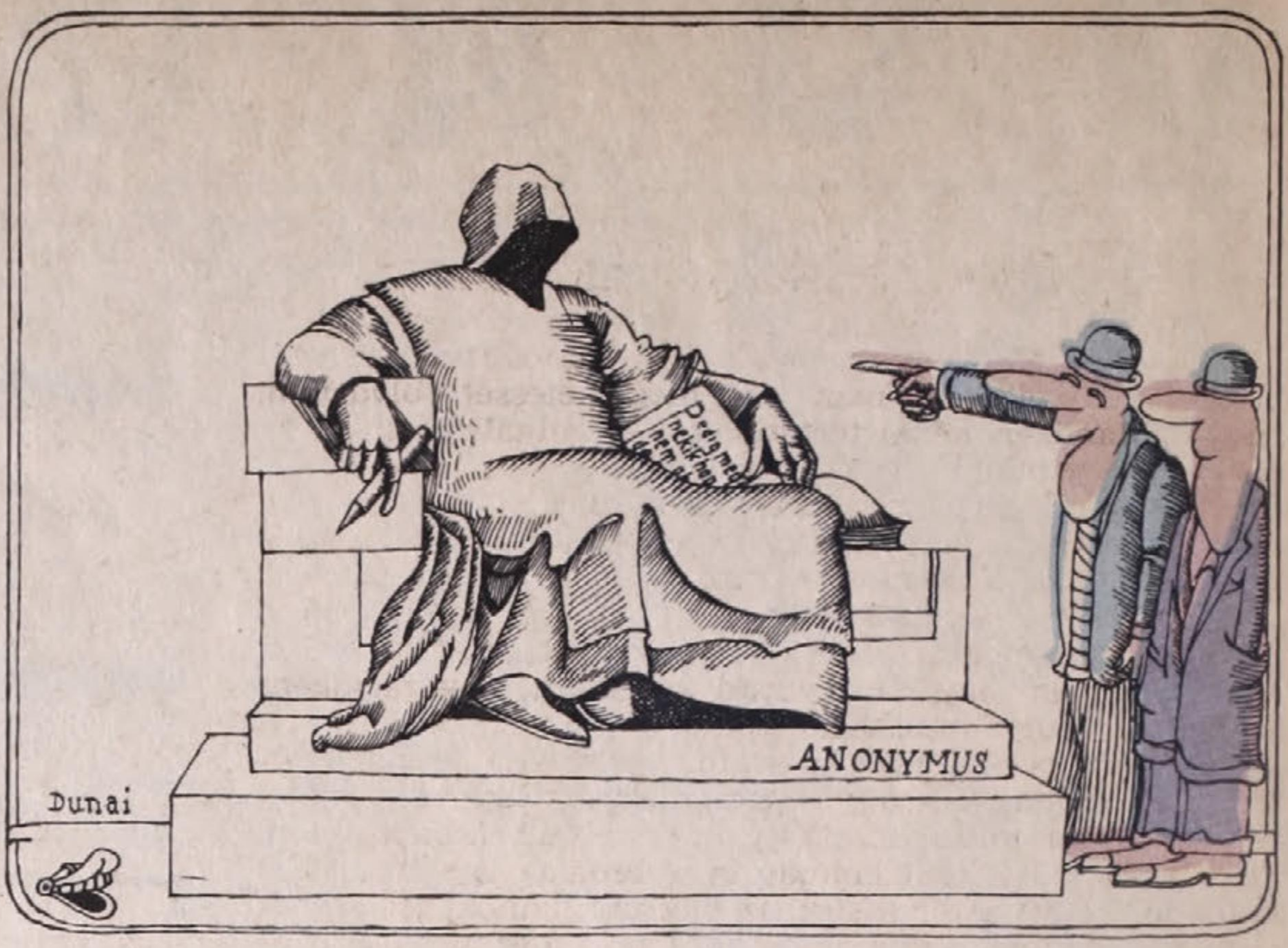
Béla István Albin elfelejtett megszédülni. Rózsaszínűnek látta a műhelyt, kéknek a túlórákat és pirosnak a mozgóbért.

Baller László

ÁLLANDÓ GOND

IDEGENVEZETÉS

— És ez itt a közérdekű bejelentő szobra

A decemberi (12. szám) LUDAS MAGAZIN keresztrejtvényének helyes megfejtése:

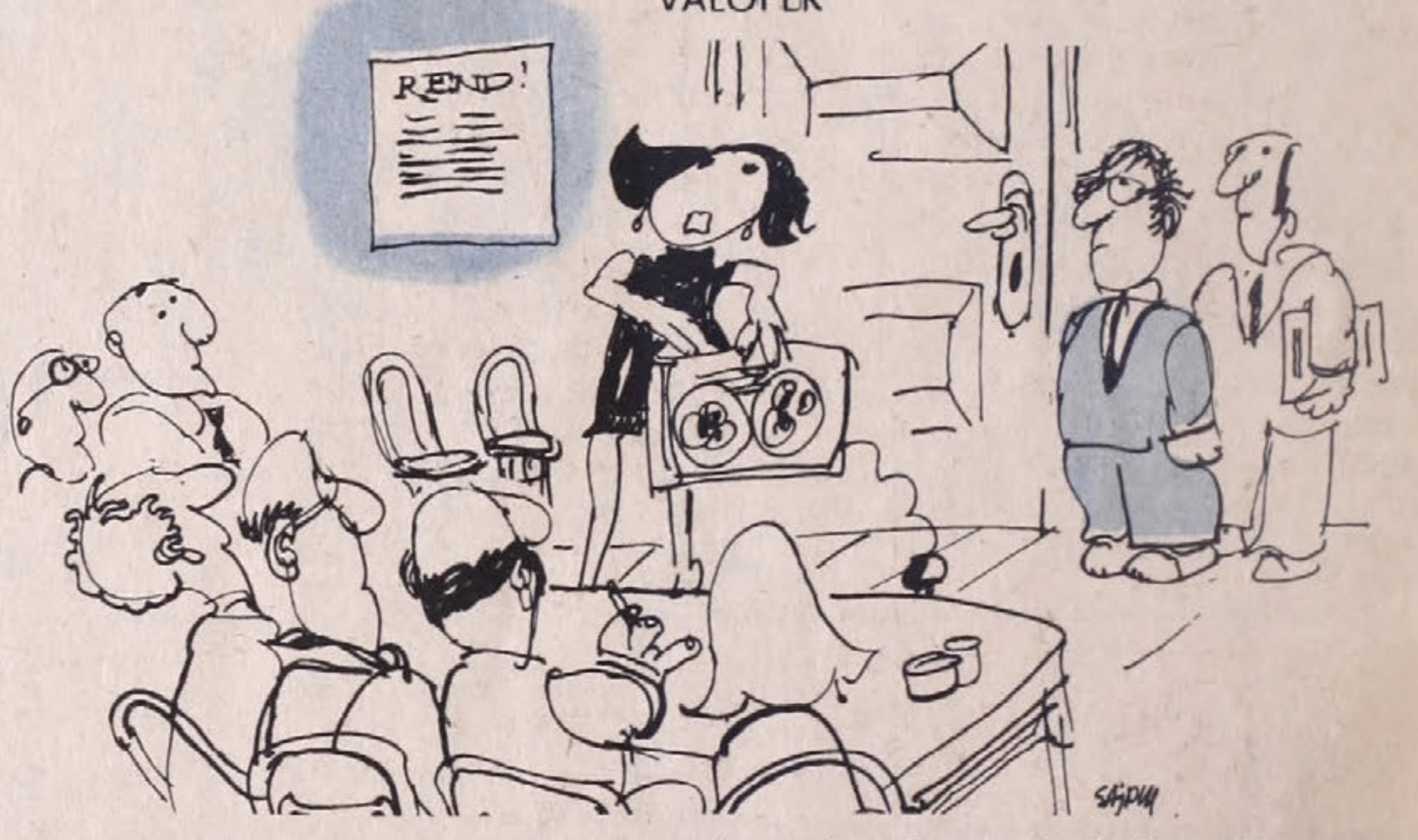
— Ha szeretik a labdát, miért rúgják?

— Ha nem szeretik, miért futnak utána?

A kétszáz forintos jutalmakat nyerték: **Konkoly János, Kecskemét, Zsinór u. 93/a. 6000 Kukoda Gyula, Pétfürdő, Berhidai út 52. 8105 Solymosi László, Bp. Raktár u. 16. 1035**

A nyereményket postán küldjük el.

VÁLÓPER

— Ivott, nőzött, megvert, ezt mind megbocsátom, de hallgassák meg magnóról a horkolását!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI......

— Doktor úr, mik a kilátásaim?

— Már nyolcvannegyedszer csinálom ezt a műtétet!

— No, akkor nyugodt vagyok.

— Igen, egyszer már sikerülnie kell.

*

— A feleségem megcsal engem. Szeretném figyeltetni. Kérem, osszszák be a legrosszabb nyomozójukat.

— A legrosszabbat?

— Tudják, minél kevesebbet tudok, annál jobb.

AZ OLVASÓ OLDALA

HOGY MIK VANNAK...

A Magyar Nemzet december 13-i számának „Vegyes" hirdetési rovatában nem kis meglepetéssel olvastam, hogy: „Manöken keres testőröket. — Szolgálati idő megegyezés szerint..." Sajnos én, mint nyugdíjas asszony, ezt az állást nem pályázhatom meg, pedig jól jönne egy kis jövedelemkiegészítés. De tán jobb is így. Utat a fiataloknak! Lelki szemeimmel már látom a jelentkezők válogatását. A jelölt 180 centiméternél alacsonyabb nem lehet ugyebár, legyen deltás, gyorsmozgású, aztán jóképű is, hisz az sem baj, ha egyúttal keretként, dekorációként szolgál a szép munkaadónak.

Kérdések persze még maradnak? Milyen lesz a testőrök egyenruhája? Aranyos paszomány, vállra vetett mente? Csákóján tollforgó? Mert ezek nélkül fabatkát sem ér az egész? Másként honnan is sejtené az egyszerű földi halandó, hogy testőr kíséri az elegáns manökent? A parancsnokot ki és mily módon választja majd meg? A páncélozott autót, a golyóálló mellényt, s a többi nélkülözhetetlen kelléket vajon importáljuk vagy valamelyik élelmes hazai téesz-melléküzemág szállítja, forintért?

Jauch Józsefné
Budapest XX.,
Jókai Mór u. 40.
1203

FOGADÓ A LÁRMÁS DIÁKHOZ

Feleségemmel gyakran járunk Magyarországon, szívesen ismerkedünk az ország szépségeivel és a látottakat elmeséljük ismerőseinknek. Sajnos, az utolsó kirándulásunkon nagyon kellemetlen eset ért bennünket. Sopronba menve Kőszegen, a Park Szállóban szálltunk meg. Többször aludtunk már ott, mert egy park közepén csendet-nyugalmat biztosít. Ám most, november

23-ról 24-re más volt a helyzet. Késő este kirándulók érkeztek autóbusszal, 2 turnus, tizenéves fiúkkal. Mintha vad indiánok törtek volna be a hotelbe, óriási ajtócsapkodásokkal. Amikor megkértem a folyosón az egyik felvigyázót, hogy ügyeljen a rendre, azt mondta, hogy csak most jöttek, majd idővel elcsendesednek. A 3. emeleten a 301-es szobában laktunk, melynek az oldalfala csak tapétával bevont deszka volt. A mellettünk lakó fiúk még a magnót is bekapcsolták. Este 22 óra után megkértem őket, hogy csituljanak, mert aludni szeretnénk. (Már 69 éves vagyok és hosszú autóút állt mögöttem.) A válasz: erősebbre kapcsolták a magnót, és taktust vertek hozzá a falon nagy nevetések közepette, egész fél 2-ig.

Az egyik csoport ébresztője fél 4-kor volt. Kezdődött az ajtócsapkodás. Reggel a portán érdeklődtem, kik laktak a 302-ben? A szolgálatban levő kislány közölte, hogy azt nem mondhatja meg, mert az titok(!?) Kértem a vezetőt, de ő nem volt a házban. Panaszomra a tanárok védelmükbe vették a fiúkat. Azt mondták, lássuk be, ez az első kirándulásuk 4 év óta. Meg, hogy miért nem értesítettük őket az éjjel? (Hát honnan tudjuk, hogy hol laknak? Kopogtassuk végig a szobákat?) Az idősebbik körülbelül 24—25 éves, kérdezte, hogy jelentettük-e a dolgot a portán éjjel, mert ha nem, úgy nincs jogunk utólag panaszkodni! Végre egy másik kislány jött a portára (reggeli váltás), aki azt mondta, hogy a diákok az egyik budapesti, Váci úti iskolából voltak. Közben egy idősebb úr a 318-ból is bizonyította a történteket. Ők sem tudtak aludni a zajtól. A fiatalabbik tanár, amikor megtudta, hogy külföldiek vagyunk, bocsánatot kért a történtekért.

Kérdéseim: Van-e joga a vendégnek éjjel csöndre — pihenésre a szállóban? Kötelesek-e a tanárok, kísérők, a rájuk bízott gyerekeket erre figyelmeztetni és a betartását ellenőrizni?

Ladislav Hammel
Drobného 12
841 01 Bratislava

ÉRTHETETLEN

Mostanában sokat olvasok a tisztességtelen haszonról, s annak megakadályozásáról. Tudjuk, hogy nálunk az idén káposztatúltermelés volt. A nagybani felvásárlási ár 2—2,5 forintra rúgott. A magánkereskedők a kétforintos káposztát besavanyítva (sós víz!) 20 forintért árulják, ami csaknem 1000 százalékos haszon! Hogy engedhető ez meg?

Olasz Papp Tibor
Budapest V.,
Kecskeméti u. 5.
1053

TÜCSÖK és BOGÁR

Alkalmi ruha

Lumbágó esetén nélkülözhetetlen!

(Az Ország-Világból merítette T. J.-né szegedi olvasónk)

Az
ÁLLAMI NYOMDA

fevételre keres

gyakorlott vagy kezdő:
— KÖNYVELŐT,
— KÉZISZEDŐT,
— MONÓSZEDŐT,

Egy nyomdától nem rossz!

(A Magyar Nemzetben fedezte fel Varga Endre)

Ilyenkor jó a hátrapillantó tükör!

(Ez a Hungarocamion kártyanaptára. A cég egyik legfőbb szabálya: a kocsira nőt felvinni még télikabátban is tilos. Beküldte B. J.)

Kétnapos tanácskozás kezdődött tegnap Szekszárdon az Országos Temetkezési Társaság szervezésében. A megbeszélés témája a jövő gazdálkodási év, különös tekintettel az új gazdasági szabályozókra. A témákról az

Temess ma többet, mint tegnap? Ebben azért van valami kísérteties...

(A Tolnai megyei Népújságban lelte dr. Tóth Tivadar, szekszárdi olvasónk)

LELOMBOZÓ

Tudom, hogy falra hányt borsó, de azért elmondom. Egy szép nagy vadgesztenyefát vágtak ki itt a közelben, egy parkoló miatt. Egészen a szélén állt, és csak minimális helyet foglalt el. A lombja meg árnyékot vetett volna a parkolóra — ami egy autónak sem árt. Miért kellett elpusztítani ezt a szép fát? Én mindennap arra sétálok, és majdnem megsirattam.

Fröhlich Jánosné
Budapest XI.
Rőf u. 4.
1113

HASONLÓ

című rejtvényünk megfejtése:

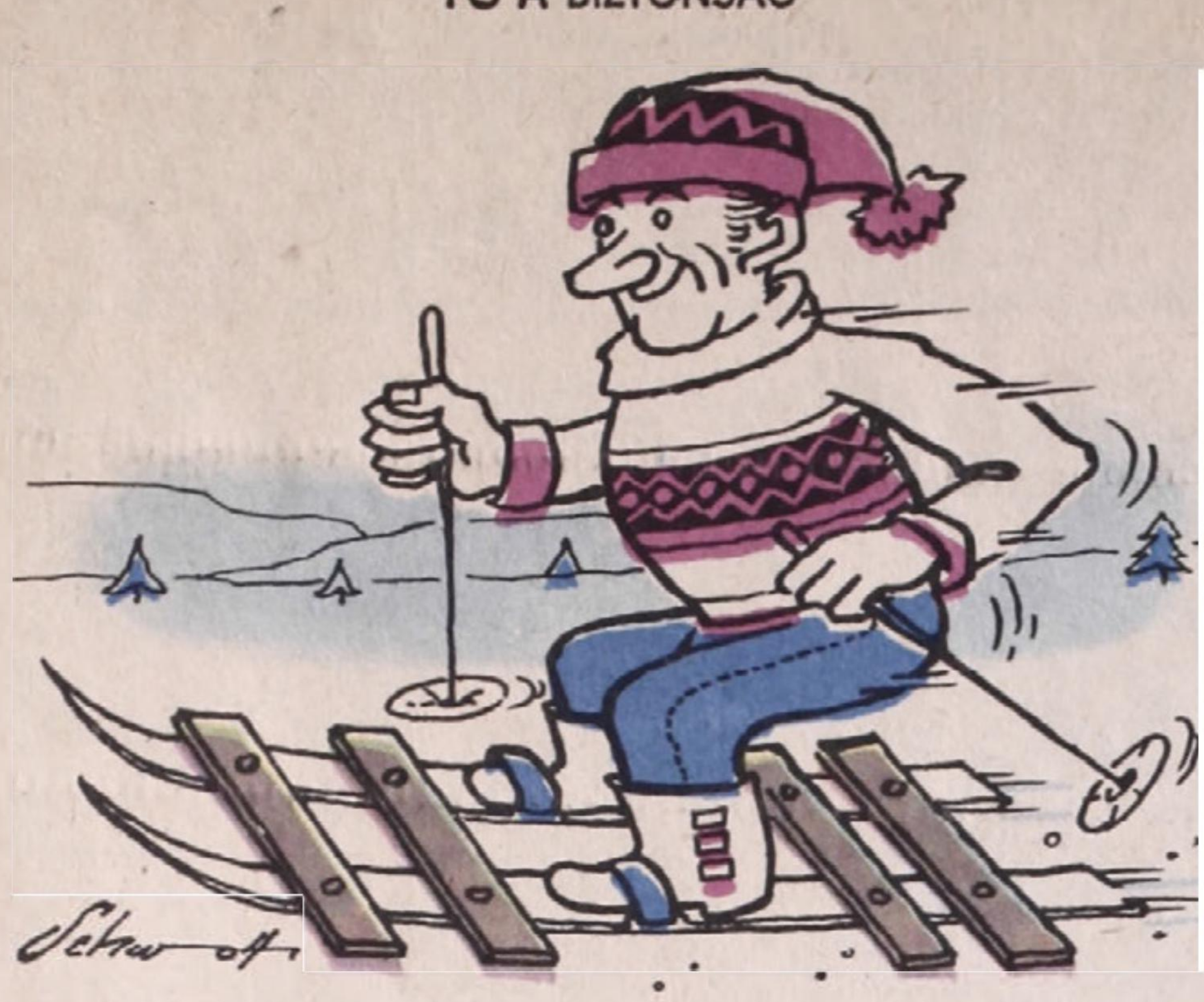
— Éppen úgy, mint a nászéjszakámon: tudom, hogy mi következik, de azt nem, hogy meddig fog tartani.

200—200 forintot nyert:

Gulyás Jánosné, Bp., Magyar Lajos u. 16. 1036
Speigl József, Pécsvárad, Kossuth u. 10/b. 7720
Takács Sándor, Bp., Columbus u. 42. 1145
Klincsek László, Abony, Kodály Z. u. 25. 2740
Tóth Judit, Nyírmártonfalva, Balkányi u. 4. 5.4236
Emmert Ferencné, Bátaszék, Ady E. 18. 7140

A nyereményeket postán küldjük el.

FŐ A BIZTONSÁG

Hátha valaki nem ismeri

Két férfi beszélget:
— Miért váltál el?
— Mert a feleségem gyenge oldalai idővel túl erősek lettek.

— Milyen sebességgel utazik az új luxuskocsiján?
— Ilyen kocsival nem utazik az ember. Rá utazik.

NYUGDIJASOK KLUBJA

– Meg sem látszik rajta, hogy ötvenéves korában leszázalékolták!

Vegyes savanyúság

DAMOKLÉSZ KARDJA

Nyert a lottón, tehergépkocsit vett,
ügyes fuvarozó vált belőle.
Gyors gazdagodása bizonyítja:
nagy szükség van a magánerőre.
Reggel, mikor a volán mögé ül,
felesége mindig óva inti:
– Aztán vigyázz, kínálhat akárki,
nehogy elkezdj szíves szóra inni!
Gondolj rá, ha rendőrökbe botlasz,
s megszondázva, szeszesnek találnak,
végleg ugrik a jogosítványod,
s mehetsz vissza nyomoronc tanárnak!

EGY GEOLÓGUS SÍRFELIRATA

Nőstény tigris tűnt fel körzetemben.
Kerülgetett egyre vészesebben.
– Éhen vesznek majd a kölykei –
sajdult szívem, ahogy célba vettem.
S megkegyelmeztem neki ...

SZÁRNY ÉS GYÖKÉR

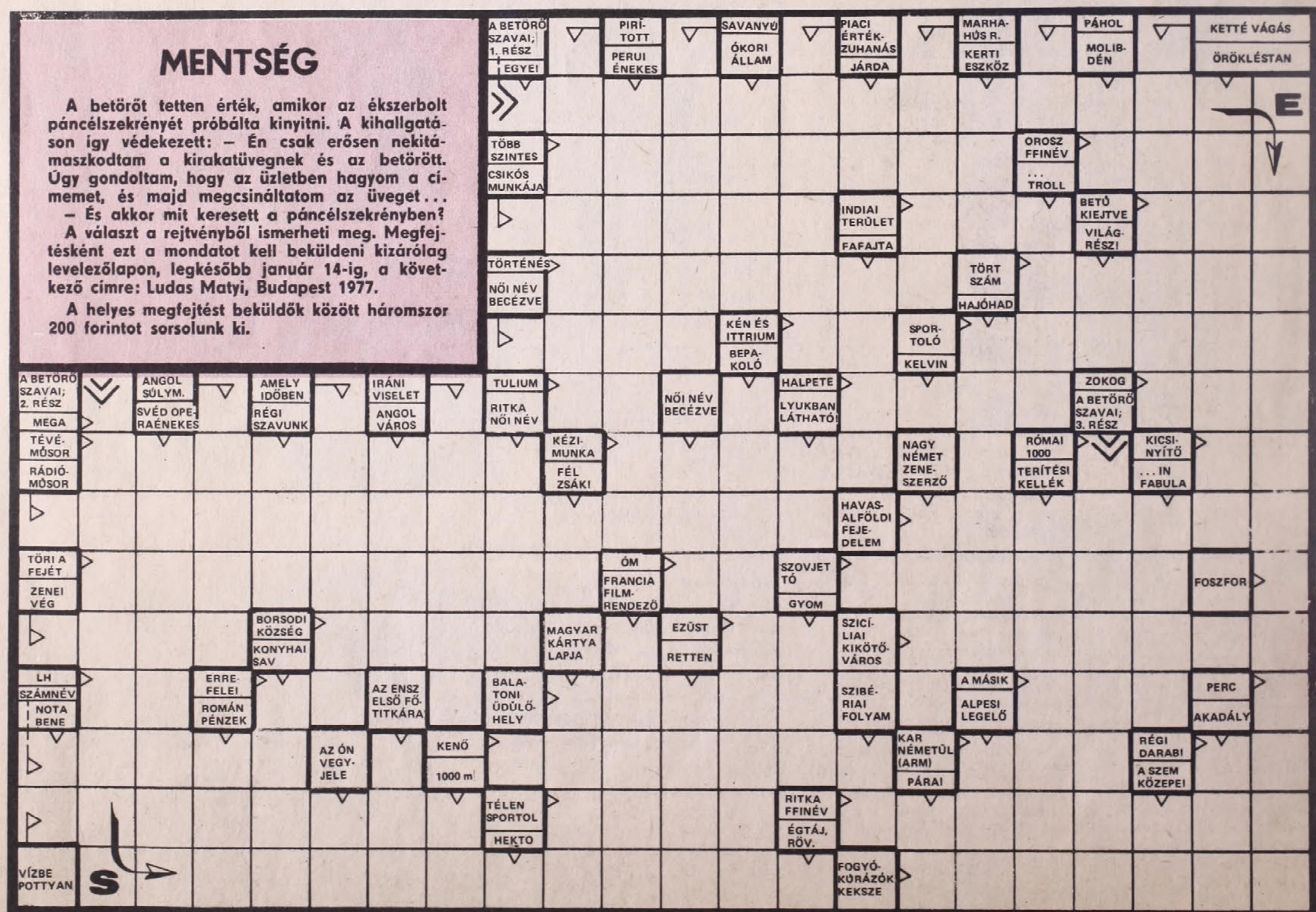
– Nem szeretnél, hogy messze röpülhess,
szárnyakat magadnak?
– Minek annak szárny, kinek a földben
gyökerei vannak?

Polgár István

MENTSÉG

A betörőt tetten érték, amikor az ékszerbolt páncélszekrényét próbálta kinyitni. A kihallgatáson így védekezett: – Én csak erősen nekitámaszkodtam a kirakatüvegnek és az betörött. Úgy gondoltam, hogy az üzletben hagyom a címemet, és majd megcsináltatom az üveget ...
– És akkor mit keresett a páncélszekrényben?
A választ a rejtvényből ismerheti meg. Megfejtésként ezt a mondatot kell beküldeni kizárólag levelezőlapon, legkésőbb január 14-ig, a következő címre: Ludas Matyi, Budapest 1977.
A helyes megfejtést beküldők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

IMPORT HUMOR

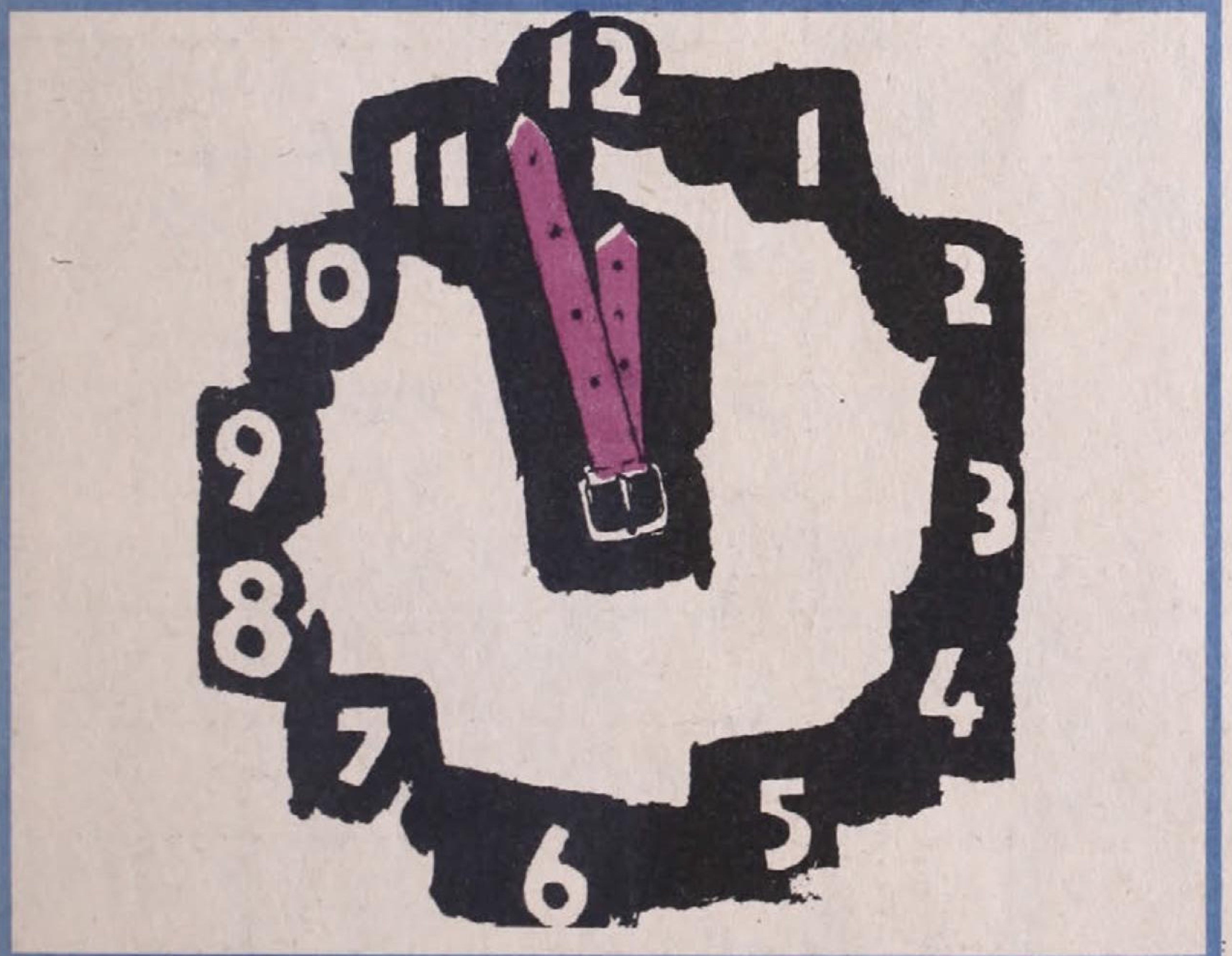
JUGOSZLÁVIÁBÓL

VARIÁCIÓK EGY TÉMÁRA

TRIBÜN

A svájci Ambri jégkorongozói rengeteg gólt lőnek, de rengeteg gólt is kapnak. Az ok: a gyorstüzelő csatárok nem szívesen jönnek vissza védekezni.

— Világos — mondta Jon Fritsche. — A versenyló is csak előre szalad.

•

A profijátékos barátja kopogtat, horgászni hívná a sztárt, de a sportember nincs otthon.

— Nincs itthon, nincs itthon — háborog a barát. — Ez az ember sosincs itthon.

— Én is mindig ezt mondtam — szól a focista ifjú felesége. — De újabban már nem mondom.

— Nocsak. És mióta?

— Amióta észrevettem, hogy állapotos vagyok.

•

Az óvó néni ifjabb éveiben tornász volt, tehát bukfencezni is tudományos alapon tanította a pici gyerekeket. Először tövíről hegyire elmagyarázta, mit kell tenni, aztán be is mutatta a gyakorlatot.

— Most rajtatok a sor — mondta végül. — Mindent pontosan úgy kell csinálnotok, ahogy én csináltam.

Egy csöpp kislány jelentkezett.

— Tessék mondani, azt hogy érjük el, hogy a térdünk is ropogjon?

•

Önnek mozgásra van szüksége — mondta a New York-i orvos a páciensének. — Kocogjon. Az első héten öt percet, aztán tízet és így tovább. Meglátja, újjá fog születni. Kérem, hívjon fel egy hónap múlva.

Egy hónap múlva cseng a telefon.

— Doktor úr — hörög a páciens. — Végem van. A gerincem, a szívem, a májam...

— No, csak semmi pánik. Ugorjon egy taxiba és jöjjön ide azonnal.

— Taxiba... San Franciscóból beszélek....

•

Sportiskolai felvétel, a srácoknak fekvőtámaszokat kell csinálniok. A vézna kis legényke csinál egyet, aztán összeesik. Jön egy csupa izom fickó, az százig meg sem áll.

— Na — szól oda a cinegének —, most zűrben vagy, mi?

— Miért lennék? Három hét múlva megismétlik a tesztet. Akkor majd csinálok két fekvőtámaszt és mindenki elájul, hogy száz százalékot javultam. Te akkor mit csinálsz?

(p. p.)

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Főszerkesztő-helyettes: MIKES GYÖRGY
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 336-130
Felelős kiadó: TILL IMRE vezérigazgató

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (postacím: Budapest V., József nádor tér 1. 1900) személyesen vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj egy hónapra 16,— Ft, negyedévre 48,— Ft, egy évre 192,— Ft.

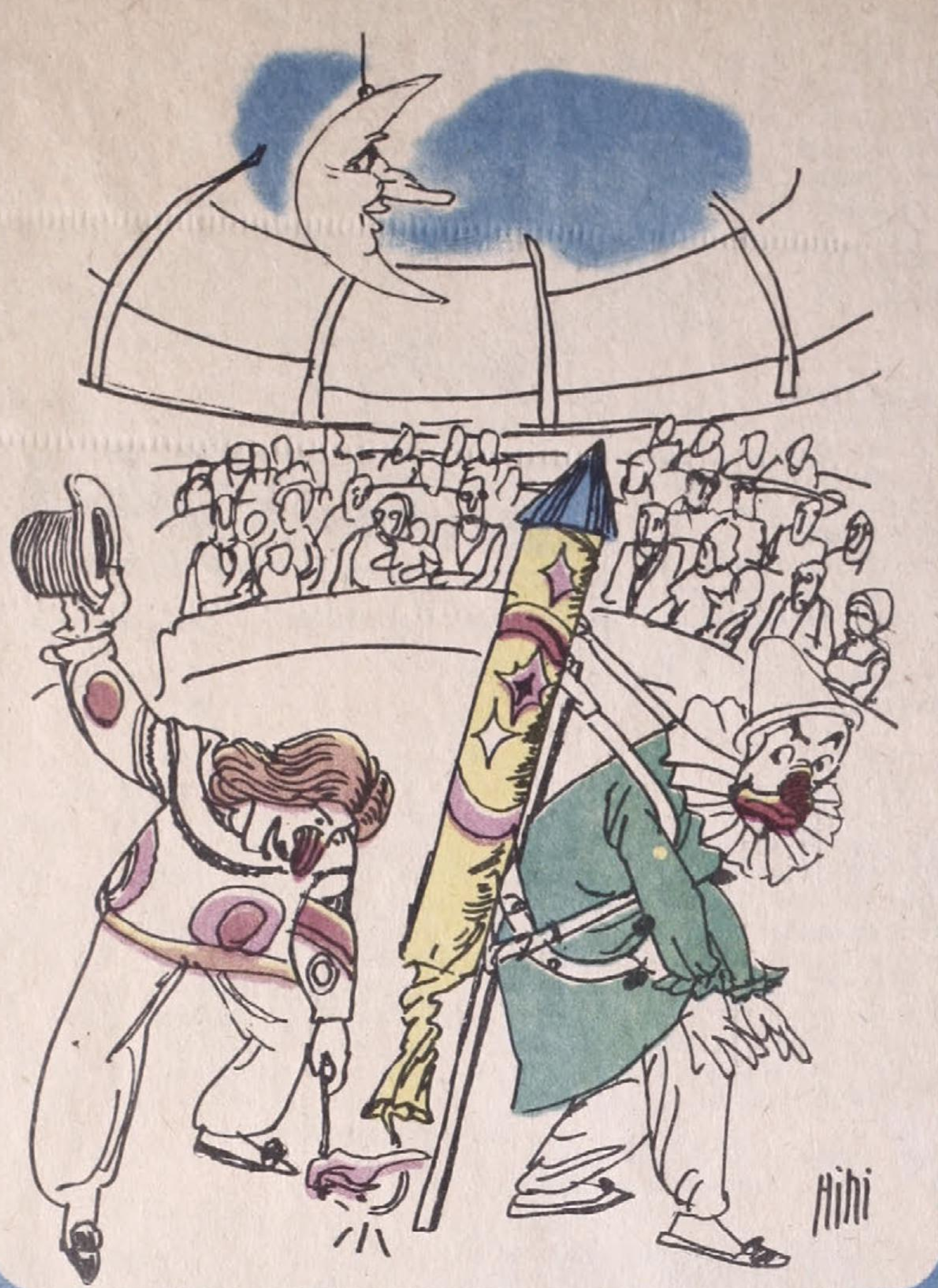
Készült a Zrínyi Nyomdában, rotációs ofszeteljárással

85.2308/20-02

Felelős vezető: VÁGÓ SÁNDORNÉ vezérigazgató

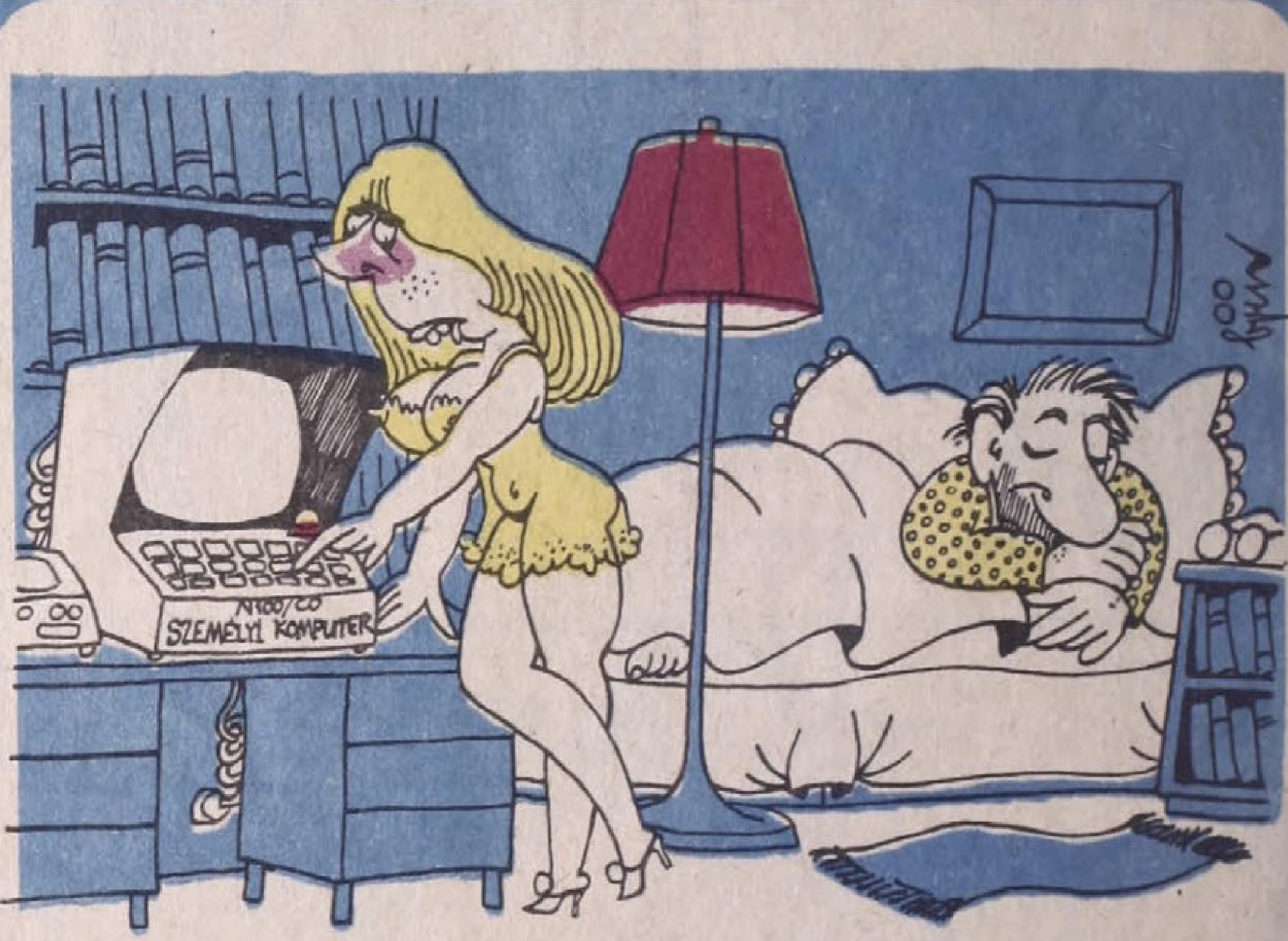
ISSN 0134—0611

BÚCSÚFELLÉPÉS

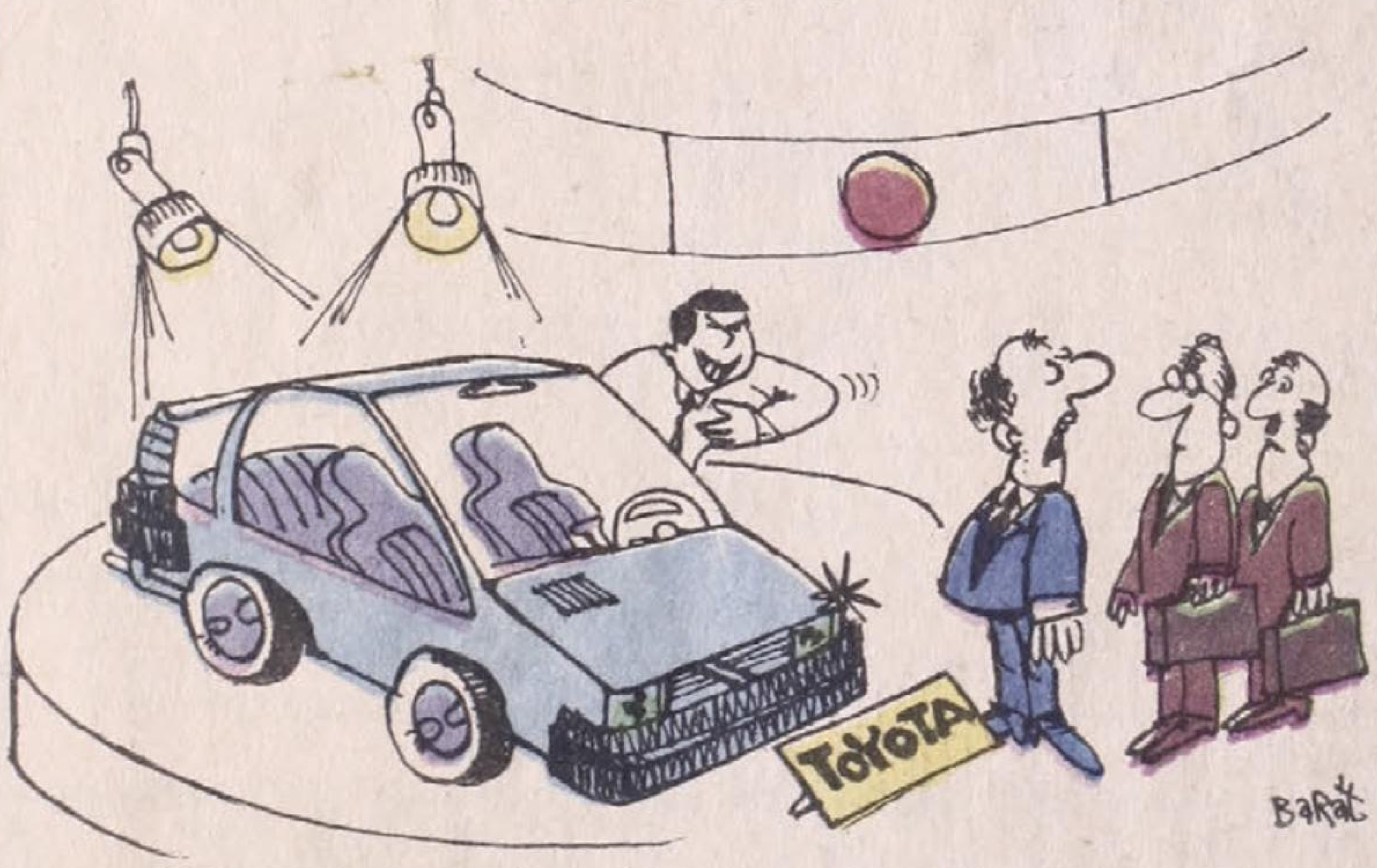

– Menjünk egy erkölcsösebb filmre, ott magunkban lehetünk

– Na, nézzük csak, hogy a kedves férjuramnak mennyi a dugipénze . . .

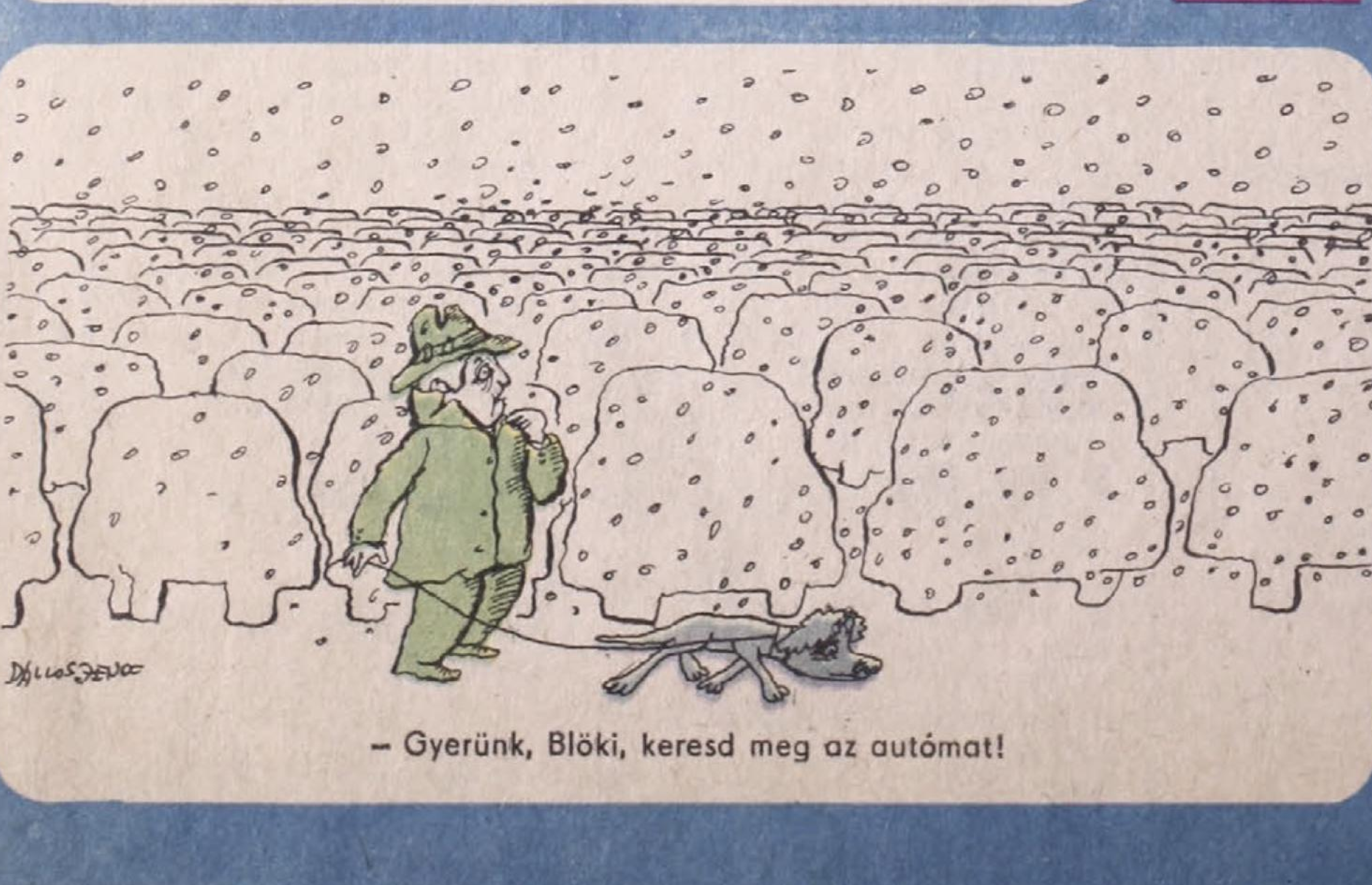
ÜZLETKÖTŐI DILEMMA

– Az igaz, hogy modern, kényelmes, gyors, keveset fogyaszt, de nem a magyar ízlésnek megfelelő

OLCSÓ „JÁTÉKOS IDŐTÖLTÉSEK" SOROZAT

– Gyerünk, Blöki, keresd meg az autómat!